

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1106

7 61 1213.
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ

ΤΟΥ 2ου ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ Γ' Π. ΑΘΗΝΩΝ

Παπασπύρου (Μη)
ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ

ΗΡΩΪΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΤΑΞΗ ΤΡΙΤΗ (καί Γ' και Δ')

ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

(Σύμφωνα με τὸ ἐπίσημο πρόγραμμα)

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ

Εξάντας - Αναγραμμάτωμα
162 *4F*

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΔΗΜ. ΤΖΑΚΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1876

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 65

ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ

ΗΡΩΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΩΝ

ΤΑΞΗ ΕΡΤΗ Η (και Δ)
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

(Σύμφωνα με το επίσημο πρόγραμμα)

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ

Εκδόσεις ΚΕΝΤΡΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΔΗΜ. ΤΣΑΚΑ ΚΑΙ ΣΥΝ. ΔΕΛΤΑΡΑΜΜΑΤΙΚΑ
ΙΔΡΥΜΑΤΑ

67 7213
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ

ΤΟΥ 2ΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ Γ' Π. ΑΘΗΝΩΝ

Παπασπύρου (Μμ)

ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ

ΗΡΩΪΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΤΑΞΗ ΤΡΙΤΗ (καὶ Γ' καὶ Δ')

ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

(Σύμφωνα με τὸ ἐπίσημο πρόγραμμα)

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜ. ΤΖΑΚΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1876

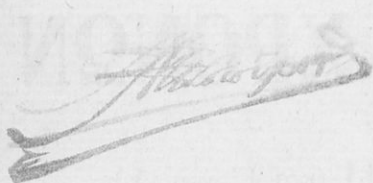
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 65

ΑΘΗΝΑΙ

1946

002
ΕΑΣ
ΕΤ2Α
1106

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγρα-
φέως καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου.

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐδῶ στήν ὠραία μας πατρίδα, στήν Ἑλλάδα μας, πὸν κατοικοῦμε σήμερα ἐμεῖς, τὸν παλιὸ καιρὸ κατοικοῦσαν καὶ οἱ πρόγονοί μας, οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν πίστευαν, ὅπως ἐμεῖς σήμερα, σὲ ἓνα θεό, ἀλλὰ λάτρευαν πολλοὺς θεοὺς καὶ θεές.

Πίστευαν μάλιστα ὅτι 12 οἱ κυριώτεροι θεοὶ καὶ θεές κατοικοῦσαν στὸν Ὀλυμπο καὶ γι' αὐτὸ λεγόταν Ὀλύμπιοι θεοὶ καὶ ἦταν:

1. Ὁ Δίας ὁ δυνατώτερος ἀπ' ὅλους καὶ ὁ πατέρας τῶν θεῶν.
2. Ἡ Ἥρα ἡ γυναίκα τοῦ Δία.

Ὁ Ζεὺς

Ἡ Ἀθηνά

3. Ὁ Ποσειδάωνας ὁ θεὸς τῆς θάλασσης.
4. Ὁ Ἀπόλλωνας ὁ θεὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς μουσικῆς.
5. Ὁ Ἄρης ὁ θεὸς τοῦ πολέμου.
6. Ὁ Ἥφαιστος ὁ θεὸς τῆς τέχνης
καὶ τοῦ σιδήρου.
7. Ὁ Ἐρμῆς ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν
θεῶν.
8. Ἡ Ἀθηνᾶ ἡ θεὰ τῆς σοφίας.
9. Ἡ Ἀφροδίτη ἡ θεὰ τῆς ὁμορφιάς.
9. Ἡ Ἄρτεμις ἡ θεὰ τοῦ κυνηγίου.
11. Ἡ Δήμητρα ἡ θεὰ τῆς γεωργίας
καὶ τῶν σπαρτιῶν.
12. Ἡ Ἔστια ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας
καὶ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς λά-
τρευαν καὶ ἄλλους πολλούς.

Ὁ Ἐρμῆς

ἩΡΩΕΣ ἢ ΗΜΙΘΕΟΙ

Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες κάθε ὁμορφο, καὶ κάθε δυνατόν ἄνθρω-
πο, ποὺ μπορούσε νὰ κάνη κάτι, ποὺ δὲν μπορούσαν οἱ ἄλλοι, τὸν
λάτρευαν γιὰ ἥρωα ἢ ἡμίθεο. Τὸν ἔλεγαν ἡμίθεο γιὰτὶ πίστευαν
ὅτι ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα ἦταν θεός.

Ὁ ἥρωας ἦταν ψηλὸς καὶ δυνατὸς μὲ χονδρὰ μῖτρα καὶ δὲ
δείλιαζε σὲ τίποτα.

Τέτοιους ἥρωες οἱ πρόγονοί μας εἶχαν πολλούς. Ἐδῶ θὰ μά-
θουμε γιὰ τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸ Θησέα ποὺ ἦταν οἱ κυριώτεροι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὁ Ἡρακλῆς μικρὸ παιδί.

Ὁ Ἡρακλῆς γεννήθηκε στὴ Θήβα. Πατέρας του ἦταν ὁ θεὸς *Δίας* καὶ μητέρα του ἡ βασίλισσα τῶν Θεβῶν *Ἀλκμήνη*. Ἀπὸ μικρὸ παιδί φάνηκε ὅτι θὰ γινόταν μεγάλος καὶ δυνατὸς ἄνθρωπος.

Μιά μέρα, ὅταν ἀκόμη ἦταν ὀκτὼ μηνῶν, ἤλθαν στὴν κοίνια του δυὸ μεγάλα φίδια γιὰ νὰ τὸν φάνε.

Μωρὸ ἀκόμη ὁ Ἡρακλῆς ξυπνᾷ τὰ ἀρπάζει μὲ τὰ παχουλά καὶ δυνατὰ χεράκια του καὶ τὰ πνίγει. Ἔτσι γλύτωσε ἀπὸ φοβερὸ κίνδυνο.

Ὁ Ἡρακλῆς, ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Κακία.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε σπουδαίους καὶ σοφοὺς δασκάλους καὶ διδάχθηκε γυμναστική, μουσική καὶ σοφία. Ἀκόμη διδάχθηκε νὰ κάνη καλὰς πράξεις καὶ ἐνάρετες.

Ὅταν ἔγινε 18 χρονῶν φύλαγε τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του στὸν Κιθαιρώνα. Μιά μέρα κεῖ πού σκεπτόταν τί ἔργο νὰ κάνη, γιὰ νὰ ζήσει, ξαφνικὰ φάνηκαν ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχονται δυὸ κυρίες ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ πρώτη τρέχει γρήγορα καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν Ἡρακλῆ. Φορεῖ μεταξωτὰ φορέματα εἶναι βαμμένη καὶ περήφανη καὶ ὄλο κοιτάζεται καὶ θέλει νὰ τὴ θαυμάζουν.

— Τί σκέπτεσαι, τοῦ λέγει Ἡρακλῆ; Θέλεις νὰ ζήσης καλά; Νὰ ἀκούσης αὐτὸ πού θὰ σοῦ εἰπῶ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δουλεύης. Οἱ ἄλλοι θὰ δουλεύουν. Σὺ θὰ ἀρπάξης ὅ,τι σοῦ ἀρέσει καὶ θὰ ἔχης ἀπ' ὅλα χωρὶς κόπο. Αὐτὸν τὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσης.

— Καὶ πὼς σὲ λένε; ρώτησε ὁ Ἡρακλῆς.

— «Οἱ φίλοι μου μὲ λένε *Εὐτυχία* καὶ οἱ ἐχθροί μου *Κακία*» ἀπαντᾷ ἡ κυρία καὶ φεύγει.

Πλησιάζει τώρα, ντροπαλή, ἢ ἄλλη κυρία. Φορεῖ ἀπλᾶ καὶ σεμνὰ ἐνδύματα. Εἶναι ἄβαφη καὶ ὄραία.

— «Ἡρακλῆ, τοῦ λέγει, θέλεις νὰ ζήσης εὐτυχισμένος καὶ δοξα-

σμένος; Ἄκουσέ με. Νά ἐργάζεσαι καὶ νά μὴ κάνης κακὸ σὲ κανένα. Νά ζῆς ἀπὸ τῆ δικῆ σου δουλειᾶ γιὰ νά εἶσαι πάντα εὐτυχής».

— «Καὶ πῶς σὲ λένε;» Ρωτᾷ ὁ Ἡρακλῆς.

— «Ὅλοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ἀπάντησε ἢ καλὴ κυρία, μὲ λένε Ἄρετῆ».

— Τὰ δικὰ Σου λόγια βρίσκω σωστὰ καὶ αὐτὰ θὰ κάμω. Θὰ ἀκολουθήσω τὸ δρόμο ποῦ μοῦ δείχνεις γιὰ νά ζήσω, ἀπάντησε ὁ Ἡρακλῆς εὐχαριστημένος καὶ παίρνει τὸ δρόμο τῆς Ἄρετῆς.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

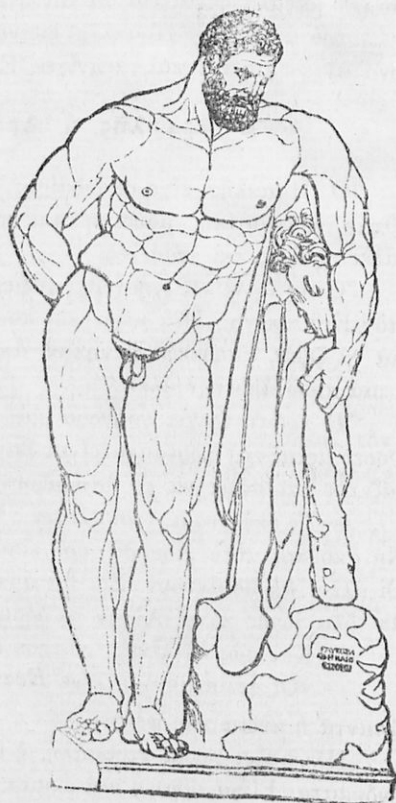
Ὁ Ἡρακλῆς πηγαίνει στὸν Εὐρυσθέα

Ὅταν μεγάλωσε ὁ Ἡρακλῆς σύμφωνα μὲ τὴ θέληση τῶν θεῶν πῆγε στὴν **Τιρυνθὰ** στὸν ἐξάδελφό του **Εὐρυσθέα** ποῦ ἦτανε ἐκεῖ βασιλέας. Ὁ Εὐρυσθέας εἶδε ἓνα ὠραῖο καὶ δυνατὸν ἄνδρα. Τὸν θαύμασε καὶ τὸν ζήτησε καὶ σιγά-σιγά ἄρχισε νά τὸν φοβᾶται μὴ τοῦ πάρῃ τὴ βασιλεία, ὡς ἦταν καὶ ἐξάδελφός του.

Ὁ Εὐρυσθέας τώρα σκέπτεται πολὺ ἄσχημα. Γιὰ νά ξενιασῆ ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ τὸν ἔβαλε νά κάμῃ πολὺ ἐπικίνδυνα ἔργα γιὰ νά σκοτωθῆ σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ καὶ ἔτσι νά ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτόν.

Μὰ ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴ δύναμή του καὶ τὴν ἀτρόμητη ψυχὴ του τὰ ἔκαμε ὅλα χωρὶς νά πάθῃ τίποτε.

Τὰ δύσκολα αὐτὰ ἔργα λέ-

Ὁ Ἡρακλῆς

γονται ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ καὶ εἶναι δῶδεκα. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἰδοῦμε μερικά.

Τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας.

Στὰ βουνὰ τῆς **Νεμέας** ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Ἄργος ἦταν ἓνα φοβερὸ λιοντάρι ποὺ κατέβαινε στὰ κατοικημένα μέρη καὶ τρώμαζε τὸν κόσμο.

Πολλὲς ζημιές ἔκανε στοὺς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ δὲ τολμοῦσαν οὔτε τὰ πρόβατά τους νὰ βοσκίσουν ἐλεύθερα, οὔτε καὶ στὰ κτήματά τους νὰ ἐργασθοῦν.

— «Ἡρακλῆ! Προστάζει ὁ Εὐρυσθέας. Νὰ πᾶς νὰ σκοτώσης τὸ λιοντάρι καὶ νὰ μοῦ φέρης ἔδῳ τὸ δέρμα του».

Ὁ Ἡρακλῆς παίρνει τὸ δόρυ του, τὸ τόξο μὲ τὰ βέλη του καὶ ἓνα χονδρὸ ξύλο, ποὺ τὸ ἔλεγε **ρόπαλο** καὶ πηγαίνει στὸ βουνό.

Πολλὲς μέρες γύριζε-γύριζε στὸ βουνό, γυρεύοντας τὸ λιοντάρι ὁ Ἡρακλῆς ὅσπου μιὰ μέρα τὸ συναντᾷ καὶ καθόταν ξαπλωμένο κοντὰ σὲ μιὰ βρύση. Ἐκεῖ περίμενε νὰ ἔλθῃ κανένα ζῶο νὰ πιῇ νερὸ γιὰ νὰ τὸ ἀρπάξῃ.

Ὁ Ἡρακλῆς σημαδεύει καλὰ μὲ τὸ τόξο του καὶ τὸ πρῶτο βέλος του πετυχαίνει τὸ λιοντάρι. Ἐνα φοβερὸ μουγκρητὸ βγάζει τὸ τρομερὸ θηρίο καὶ φεύγει πρὸς τὴν σπηλιά του πονεμένο.

Τρέχει ἀπὸ κοντὰ ὁ Ἡρακλῆς. Φθάνει στὴ σπηλιά καὶ βλέπει ὅτι εἶχε δυὸ τρύπες. Ἀμέσως βουλώνει μὲ πέτρες τὴ μιὰ καὶ μπαίνει μέσα ἀπ' τὴν ἄλλη.

Τὸ θηρίο μανιασμένο ἀπὸ τὸν πόνο ρίχνεται στὸν Ἡρακλῆ, προσπαθώντας νὰ τὸν ξεσχίσῃ μὲ τὰ μυτερὰ νύχια καὶ τὰ φοβερὰ δόντια του. Μὰ ὁ Ἡρακλῆς δὲ δειλιάζει. Τὸ ἀρπάζει μὲ τὰ χοντρὰ καὶ δυνατὰ χέρια του ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ σφίγγει δυνατὰ.

Τὸ θηρίο μουγκρίζει λυπητερὰ καὶ πέφτει κάτω νεκρὸ. Τότε ὁ Ἡρακλῆς τὸ γδαίρνει, τὸ φορεῖ καὶ ἔρχεται στὸν Εὐρυσθέα.

Ὁ Εὐρυσθέας μόλις εἶδε τὸ δέρμα, τόσο φοβήθηκε ὥστε ἔφυγε καὶ τρώπωσε μέσα σὲ ἓνα πιθάρι!

— «Μὴ φοβᾶσαι τοῦ λέγει ὁ Ἡρακλῆς, γελώντας, τὸ δέρμα τοῦ λιονταριοῦ εἶναι, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο τὸ λιοντάρι».

Ἀπὸ τότε ὁ Ἡρακλῆς φοροῦσε τὸ δέρμα γιὰ πανωφόρι καὶ τὸ ἔλεγαν **λεοντιῆ**.

Ἡ Λερναία Ὑδρα

Ἄλλο δύσκολο ἔργο προστάζει ὁ Εὐρυσθέας νὰ κάμῃ ὁ Ἡρακλῆς. Τὸν φωνάζει μίαν ἄλλη μέρα καὶ τοῦ λέει:

— «Ἐδῶ κοντὰ στὴ λίμνη *Λέρνη* εἶναι ἓνα φίδι μὲ ἔννια κεφάλια. Αὐτὸ κάνει μεγάλες ζημιὰς καὶ δὲν ἀφήνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐργάζονται στὰ χωράφια τους. Νὰ πᾶς νὰ τὸ σκοτώσῃς».

Ὁ Ἡρακλῆς παίρνει βοήθῃ καὶ τὸν ἐξαδέλφῳ του *Ἰόλαο* καὶ φτάνει στὴ λίμνη ἀναζητώντας τὸ φοβερὸ θηρίο,

Σὲ μιὰ στιγμή πετιέται ἀπὸ τὰ καλάμια τὸ τρομερὸ φίδι, κουνώντας τὰ ἔννια κεφάλια του καὶ ρίχνεται ἐπάνω στὸν Ἡρακλῆ.

Δὲν χάνει τὸ θάρρος του ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ χτυπᾷ δυνατὰ μὲ τὸ ρόπαλό του. Ξαφνικὰ ὅμως βλέπει μὲ ἀπορία, πὼς ἐκεῖ πού ἔκοβε τὸ ἓνα κεφάλι γινόνταν στὸ ἴδιο μέρος δύο ἄλλα κεφάλια.

«Ἔτσι δὲν τελειώνουμε ποτέ», λέει ὁ Ἡρακλῆς.

— «Τρέχα Ἰόλαε ἀναψε φωτιά καὶ φέρε μου ἐδῶ ἓνα ἀναμμένο δαυλί».

Ὁ Ἰόλαος σὲ λίγο ἔρχεται, κρατώντας ἓνα κατακόκκινο ἀναμμένο ξύλο.

«Ἐδῶ, φωνάζει ὁ Ἡρακλῆς, Ἰόλαε, νὰ καντηριάξῃς ἀμέσως τὴν πληγὴ ὅταν κόβω κάθε κεφάλι τοῦ θηρίου».

Ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν ξαναγινόνταν ἄλλα κεφάλια καὶ τὸ τρομερὸ φίδι ξαπλώθηκε νεκρὸ.

Ἡ Ἡρακλῆς ἀνοίγει τὴν κοιλία του καὶ βάφει τὰ βέλη του στὴ φαρμακερὴ χολή του. Τὰ βέλη ἔγιναν φαρμακερὰ καὶ ὅταν χτυποῦσαν ἄνθρωπο ἢ ζῶο τὸ δηλητηρίαζαν καὶ πέθαινε ἀμέσως.

Οἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες

Γύρω στὴ λίμνη Στυμφαλίδα μέσα στὰ πυκνὰ καλάμια βοσκούνταν κάτι ὄρνιθες μεγάλες πού λεγόταν *Στυμφαλίδες ὄρνιθες*. Φόβος καὶ τρόμος ἔπαινε ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἅμα τὶς ἀκούγαν νὰ πετοῦν, γιὰτὶ ἔτρωγαν ὅ,τι νὰ εὑρίσκαν μὲ τὶς σιδερένιες μύτες τους καὶ τὰ σιδερένια νύχια πού εἶχαν.

Ὁ Εὐρυσθέας διατάσσει τὸν Ἡρακλῆ νὰ καθάρῃ καὶ τὸ μέρος αὐτὸ ἀπὸ τὰ φτερωτὰ αὐτὰ ἀγρίμια.

Μόλις ἔφθασε ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὸ τόξο, τὰ βέλη καὶ τὸ δύο του ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ τὶς βρῆ. Ἐδῶ ὅμως βρῆκε δυσκολία γιατί οἱ ὄρνιθες τρύπωναν μέσα στὰ καλάμια καὶ στὰ πυκνὰ δένδρα καὶ δὲν τὶς ἔβλεπε.

Τότε ὁ Ἡρακλῆς παίρνει δυὸ μεγάλα **κρόταλα** ἀπὸ χαλκὸ καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ χτυπᾷ δυνατά. Στὸ ἄκουσμα τοῦ κρότου πετοῦσαν οἱ ὄρνιθες φοβισμένες. Ἀμέσως ὁ Ἡρακλῆς τὶς σκότωνε μία-μία μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη του.

Μερικὲς ἀπὸ τὸν πολὺ φόβο τους πέταξαν μακριὰ καὶ δὲν ξαναγύρισαν πιά πίσω.

Ἔτσι ἄλλες σκοτώθηκαν καὶ ἄλλες ἔφυγαν ἀπὸ τὶς Στυμφαλίδες ὄρνιθες καὶ ξεκαθάρισε ὁ τόπος ἀπ' αὐτές.

Οἱ στάβλοι τοῦ Αὐγεία

Στὴν Ἡλεία ἦταν βασιλεὺς ὁ Αὐγείας πολὺ πλούσιος. Εἶχε πάρα πολλὰ γιδοπροβάτα, βόδια, ἄλογα καὶ ἄλλα ζῶα κατοικίδια.

Γιὰ νὰ κοιμῶνται τὰ πολλὰ ζῶα ποὺ εἶχε, κατασκεύασε μεγάλους στάβλους, ὅπου ἔμειναν τὴν νύχτα καὶ μερικὰ καὶ τὴν ἡμέρα.

Κάθε μέρα οἱ ὑπηρέτες ποὺ καθάριζαν τοὺς στάβλους τοῦ Αὐγεία, μάζευαν τὶς πολλὲς κοπριὲς τῶν ζώων καὶ τὴν ἔκαναν ἓνα μεγάλο σωρό.

Χρόνο, μὲ τὸ χρόνο ὁ σωρὸς αὐτός, τῆς κοπριᾶς ἔγινε τόσο μεγάλος, ὡς βουναλάκι καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν καθαρῶς ἄνθρωπος. Τόσο πολλὴ κοπριὰ μαζεύθηκε!

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν κακὴ μυρωδιὰ καὶ τὴν ἀκαθαρσία φάνηκαν καὶ ἀρρώστειες στὸν κόσμο.

Ὁ Εὐρυσθέας διατάσσει τὸν Ἡρακλῆ νὰ καθαρῶς τὴν **κόπρη τοῦ Αὐγεία**, ἔτσι τὴν ἔλεγαν, ὅσο μπορεῖ γρήγορα.

Ὁ Ἡρακλῆς πηγαίνει στὸν Αὐγεία καὶ τοῦ λέγει:

— «Ἐγὼ θὰ καθαρῶς τὴν κοπριὰ αὐτὴ σὲ μιὰ ἡμέρα».

— «Ἄν τὸ κατορθώσης αὐτό, λέγει ὁ Αὐγείας θὰ σοῦ δώσω τὸ **δέκατο** ἀπὸ τὰ ζῶα μου». Ὁ Αὐγείας ὑποσχέθηκε τόσα πολλὰ, γιατί ποτέ του δὲν φανταζόταν, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶμα ὁ Ἡρακλῆς σὲ μιὰ μέρα.

Τὸ ἄλλο πρῶτ' ὁ Ἡρακλῆς πρῶτα ἄνοιξε 2—3 τρύπες στὴ μία

πλευρά του στάβλου. Κατόπιν πηγαίνει στον ποταμό **Ἄλφειό**, ανοίγει ένα χαντάκι και γυρίζει τὰ νερά του κατὰ τὸ στάβλο. Τὸ πολὺ νερὸ μὲ τὴν ὀρμή του μπαίνοντας ἀπὸ τὶς τρύπες και βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα παρέσυρε ὅ,τι εὑρισκε. Σὲ λίγο ὅλος ἐκεῖνος ὁ σωρὸς τῆς κοποιᾶς βρέθηκε στὴ θάλασσα και καθάρισαν οἱ στάβλοι!

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τώρα εὐγνωμονοῦν τὸν Ἡρακλῆ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοὺς ἔκαμε. Λένε μάλιστα πὼς οἱ Ἡλεῖοι δέχθηκαν και ἔκαμαν βασιλιὰ ἕνα παιδὶ τοῦ Ἡρακλῆ.

Μόνο ὁ Αὐγείας λυπήθηκε και δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὰ ζῶα ποὺ ὑποσχέθηκε. Μὰ ὁ Ἡρακλῆς τὸν τιμώρησε γι' αὐτό.

Ποίους ἄλλους ἄθλους ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Εὐρυσθέας, βλέποντας ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ὄχι μόνον δὲν παθαίνει τίποτε, ἀλλὰ πάντα ἔρχεται νικητῆς, τοῦ ἀνέθεσε νὰ κάμῃ και τὶς ἀκόλουθες ἐπικίνδυνες ἐργασίες.

1) Ὁ Ἡρακλῆς σκοτώνει τὸν **ἀγριόχοιρο** ποὺ ζοῦσε στὸ βουνὸ Ἐρύμανθο και τὸν φέρνει στὸν Εὐρυσθέα. Ὁ ἀγριόχοιρος αὐτὸς ἔκανε μεγάλες ζημιές στοὺς ἀνθρώπους γιατί ξεριζώνε τὰ σπαρτὰ και κανέναν δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κυνηγήσῃ.

2) Πιάνει τὸ **ἐλάφι τῆς Κερύνειας**. Τὸ ἐλάφι αὐτὸ ζοῦσε στὴν πόλῃ **Κερύνεια τῆς Ἀρκαδίας** και ἦταν πολὺ ὄμορφο. Ὁ Εὐρυσθέας ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ νὰ τοῦ τὸ φέρῃ ζωντανό. Ὁ Ἡρακλῆς τὸ κυνηγᾷ και σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ πιάσθηκαν τὰ κέρατά του στὰ κλαδιὰ τοῦ δάσους τὸ πιάνει και τὸ φέρνει στὸν Εὐρυσθέα.

3) **Φέρνει τὸν Μινώταυρο** ἀπὸ τὴν Κρήτη. Ὁ Μίνωας ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης εἶχε ἕνα ἄγριο ταῦρο, ποὺ λεγόταν **μινώταυρος**.

Ὁ Εὐρυσθέας θέλει νὰ τὸν φέρῃ και αὐτὸν ζωντανὸν ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Ἡρακλῆς ἔρχεται μὲ πλοῖο, κυνηγᾷ, πιάνει τὸν ἄγριο ταῦρο και τὸν φέρνει στὸν Εὐρυσθέα ζωντανόν. Ὁ Εὐρυσθέας ἀπὸ τὸ φόβο του τὸν ἀπόλυσε και ὁ ταῦρος ἦλθε στὸ Μαραθώνα, ὅπου ἀργότερα τὸν σκότωσε ὁ Θησεῖας.

4) **Τὰ ἄλογα τοῦ Διομήδη**. Ὁ βασιλεὺς τῆς Θράκης Διομήδης εἶχε ἄλογα ποὺ ἔβγαζαν φλόγες ἀπὸ τὸ στόμα και ἔτρωγαν ἀνθρώπους. Σ' αὐτὰ ἔρχοιχε ὁ Διομήδης ὅποιον ἄνθρωπο ἤθελε νὰ τὸν ἐξαφανίση και τὸν ἔτρωγαν.

Ὁ Ἡρακλῆς μὲ συντρόφους ἔρχεται στὴ Θράκη, κάνει πόλεμο μὲ τὸ Διομήδη, τὸν νικά, παίρνει τὰ ἄλογα καὶ τὸ Διομήδη αἰχμάλωτο καὶ μπαίνει στὸ πλοῖο καὶ φεύγει γιὰ τὸν Εὐρυσθέα.

Στὸ δρόμο γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸ Διομήδη μὲ τὴν ἴδια τιμωρία ποὺ ἔβαζεν αὐτὸς στοὺς ἀνθρώπους, τὸν ἔριξε στ' ἄλογα καὶ τὸν ἔφαγαν.

5) **Ἡ χρυσῆ ζώνη τῆς Ἰππολύτης.** Ἡ **Ἰππολύτη** ἦτο βασίλισσα τῶν **Ἀμαζόνων** ποὺ ζοῦσαν στὴ Μαύρη θάλασσα. Ἡ βασίλισσα αὐτὴ εἶχε μιὰ ὀλόχρυση ζώνη μὲ πολλὰ μαργαριτάρια.

Τὴ ζώνη αὐτὴ θέλει τώρα ὁ Εὐρυσθέας γιὰ τὴν κόρη του καὶ στέλνει τὸν Ἡρακλῆ νὰ τὴν φέρει.

Ὁ Ἡρακλῆς κάνει πόλεμο, νικά τις ἀμαζόνες καὶ τοῦ φέρνει τὴ χρυσῆ ζώνη.

6) **Οἱ ἀγελάδες τοῦ Γηρῶνῃ.** Ὁ Γηρῶνῃς ἦταν ἓνα ἄγριο θηρίο, τέρας σωστό, μὲ 2 κεφάλια, 2 σώματα καὶ 6 πόδια. Ὁ Γηρῶνῃς εἶχε ἓνα κοπάδι χρυσοκόκκινες ἀγελάδες ποὺ τὸ φύλαγε ἓνας βοσκὸς μὲ ἓνα μαῦρο σκυλὶ μὲ 2 κεφάλια. Ὁ Ἡρακλῆς κατὰ διαταγὴ τοῦ Εὐρυσθέα ἔρχεται, σκοτώνει τὸ βοσκὸ καὶ τὸ σκυλὶ καὶ παίρνει τις ἀγελάδες καὶ φεύγει.

Ὁ Γηρῶνῃς μόλις τὸ ἔμαθε τρέχει καὶ τὸν προφθάνει γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τις ἀγελάδες. Ἐκεῖ παλαίψαν πολλὴ ὥρα ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὸ τέρας τὸ Γηρῶνῃ, ὅσπου ἐπὶ τέλους ὁ Ἡρακλῆς τὸν σκοτώνει, παίρνει τις ἀγελάδες καὶ ἔρχεται στὸν Εὐρυσθέα.

7) **Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.** Τώρα ὁ Εὐρυσθέας ζητᾶ ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆα νὰ τοῦ φέρῃ τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. Τὰ μῆλα αὐτὰ βρισκόνταν σὲ ἓνα κῆπο ποὺ ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, πολὺ μακριά. Ὁ Ἡρακλῆς περιπλανήθηκε πολὺ ὅσπου ἔφθασε σὲ ἓνα μέρος καὶ βρῆκε ἓνα ρωμαλαῖο ἄνδρα ποὺ κρατοῦσε στὸν ὄμο του τὸν οὐρανό. Αὐτὸς ἦταν ὁ **Ἄτλας**.

— «Μήπως ξεύρετε ποὺ εἶναι τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων;» τὸν ρωτᾶ ὁ Ἡρακλῆς.

— «Ἐλα νὰ βαστάξῃς τὸν οὐρανὸ νὰ σοῦ τὰ φέρω ἐγώ», ἀπαντᾶ ὁ Ἄτλας.

Ὁ Ἡρακλῆς παίρνει τώρα στοὺς ὄμους του τὸν οὐρανό. Ὅταν γύρισε ὁ Ἄτλας τοῦ ἔδωσε τὰ μῆλα καὶ ξαναπῆρε τὸν οὐρανὸ στὸν ὄμο του.

Ὁ Ἡρακλῆς φέρνει τὰ χρυσᾶ μῆλα στὸν Εὐρυσθέα.

8) **Ὁ Ἡρακλῆς φέρνει τὸν Κέρβερο ἀπὸ τὸν Ἄδη.** Στὸν Ἄδη ποὺ πηγαίνουν οἱ νεκροὶ ἦταν βασιλέας ὁ Πλούτωνας. Γιὰ νὰ μὴ φεύγουν οἱ ψυχὲς ἀπὸ τὸν Ἄδη εἶχε στὴν πόρτα τοῦ Ἄδη ἓνα μεγάλο σκυλὶ μὲ ὅ κεφάλια καὶ οὐρὰ φιδιοῦ ποὺ τὸ ἔλεγαν **Κέρβερο**. Ὅταν γάβγιζε, φόβος καὶ τρόμος ἔπιανε ὅλους. Ποῦ νὰ τολμῆση κανεὶς νὰ πλησιάσῃ στὴν πόρτα!

Ὁ Εὐρυσθέας, βλέποντας ὅτι ὅλο νικητὴς γυρίζει ὁ Ἡρακλῆς, τὸν στέλνει νὰ φέρει τὸν Κέρβερο, βέβαιος πὰ ὅτι αὐτοῦ δὲ θὰ γλυτώσῃ. Ἡ Ἡρακλῆς ἔρχεται στὸν Ἄδη, βρῖσκει τὸν βασιλέα Πλούτωνα καὶ ζητεῖ τὸν Κέρβερο.

«Πάρετον, λέγει ὁ Πλούτωνας, ἂν τὸν νικήσῃς χωρὶς ὄπλα. Μὲ τὴ συμφωνία, ἂν τὸν νικήσῃς νὰ τὸν πᾶς στὸν Εὐρυσθέα νὰ τὸν δείξῃς, ἀλλὰ νὰ τὸν φέρῃς πίσω, χωρὶς νὰ τὸν σκοτώσῃς».

Ὁ Ἡρακλῆς δέχεται. Πετᾷ τὰ ὄπλα του, ντύνεται τὴ λεοντῆ του καὶ πλησιάζει τὸν Κέρβερο. Ἐκεῖ ποὺ στεκόταν μὲ μιὰ κίνηση τὸν ἀρπάζει, τὸν σφίγγει καὶ τὸν δένει χωρὶς νὰ προφθάσῃ οὔτε γὰβ νὰ κἀνῃ καὶ τὸν φέρνει στὸν Εὐρυσθέα. Ὑστερα τὸν ξαναφέρει στὸν Ἄδη σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωσε στὸν Πλούτωνα.

Ὁ Ἡρακλῆς γίνεται ἀθάνατος στὸν οὐρανό.

Ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὰ κατορθώματα ποὺ ἔκαμε ὠφελοῦσε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ γιὰ τὰ καλὰ ἔργα του.

Ὅταν γήρασε ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ πόνους. Μιὰ ἡμέρα ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν στὸ βουνὸ **Ὀίτη**, στὴ Φθιώτιδα δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ καὶ μάζεψε ξύλα ξερὰ καὶ κάθησε ἐπάνω.

Κατόπι φωνάζει τὸ φίλο του τὸ **Φιλοκτήτη** νὰ βάλῃ φωτιὰ στὰ ξύλα. Ὁ καημένος ὁ Φιλοκτῆτης ἀρνῆθηκε, μὰ ὁ Ἡρακλῆς ἐπιμένει καὶ τοῦ δίνει καὶ δῶρα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τὰ φαρμακερὰ βέλη του.

Ἡ φωτιὰ ἄναψε καὶ οἱ φλόγες ἄρχισαν νὰ περικυκλώνουν τὸν ἥρωα. Τότε ὁ Δίας μὲ ἓνα σύννεφο τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν φέρνει στὸν οὐρανό, ὅπου τὸν ἔκαμε **ἀθάνατο**, καὶ ζοῦσε σὰ θεός. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀνθρώποι λάτρευαν τὸν Ἡρακλῆ γιὰ θεὸ καὶ τοῦ ἔκαναν ναοὺς καὶ βωμοὺς, ποὺ θυσίαζαν, ἀκόμη καὶ ἀγάλματα τοῦ ἔστησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΘΗΣΕΑΣ

Ο Θησεάς παιδί.

Ο **Αιγέας** ὁ βασιλιάς τῆς Ἀθήνας εἶχε σύζυγο τὴν **Αἴθρα** τὴν κόρη τοῦ βασιλιά τῆς Τροιζίνης. Ὁ Αἰγέας ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του στὴν Τροιζίνα ἔπρεπε νὰ φύγῃ νὰ ἔλθῃ στὸ βασίλειό του στὴν Ἀθήνα. Παίρνει λοιπὸν τὴ σύζυγό του Αἴθρα καὶ πηγαίνει μέσα σὲ ἓνα μεγάλο κῆπο. Ἐκεῖ σηκώνει ἓνα πελώριο βράχο καὶ κρύβει ἀπὸ κάτω τὰ πέδιλα καὶ τὸ σπαθί του.

«Τὰ βλέπεις;» Λέγει στὴ βασίλισσα Αἴθρα. «Ἐδῶ θὰ μείνουν κρυμμένα ὅσο θὰ λείπω ἐγὼ στὴν Ἀθήνα. Ἄν γεννήσῃς ἀγόρι νὰ τὸ ἀναθρέψῃς καλά, ὅπως ἀξιῖται σὲ ἥρωα καὶ ὅταν μεγαλώσῃ, ἂν μπορέσῃ καὶ σηκώσῃ τὸ βράχο θὰ εἶναι ἀξιο παιδί μου. Τότε νὰ πάρῃ τὰ πέδιλά μου καὶ τὸ σπαθί μου καὶ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα».

Ὁ Θησεάς φεύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἡ βασίλισσα Αἴθρα γέννησε ἓνα ἀγοράκι. Τὸ περιποιήθηκε καὶ τὸ ἀνάθρεψε καλά. Ἐγινε ἀλήθεια ἓνα πολὺ δυνατὸ καὶ παχουλὸ παλληκάρι, ποὺ τὸ ὠνόμασαν **Θησεά**. Ὅταν ὁ Θησεάς ἔγινε 14 χρονῶν τὸν παίρνει ἡ μητέρα του καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία τοῦ πατέρα του τοῦ δείχνει τὸ βράχο ποὺ κρυβόνταν τὰ πέδιλα καὶ τὸ σπαθί.

Ὁ Θησεάς δὲ δυσκολεύθηκε. Σηκώνει τὸ βράχο καὶ παίρνει τὰ ὅπλα τοῦ πατέρα του.

Τώρα θέλει νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα νὰ γνωρίσῃ τὸν πατέρα του. Ἡ μητέρα του καὶ ὁ παπποῦς του τὸν συμβουλεύουν νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα μὲ πλοῖο, γιατί στὸ δρόμο εἶναι πολλοὶ κακοὶ ἄνθρωποι καὶ θὰ κινδύνευε ἡ ζωὴ του ἂν πῆγαινε ἀπὸ τὴν στεριά.

Ὁ Θησεάς ὅμως δὲν δέχεται. Θέλει καὶ αὐτὸς νὰ δοξασθῇ σὰν τὸν Ἡρακλῆ καὶ προτιμᾷ τὸ ταξίδι τῆς στεριάς γιὰ τὴν Ἀθήνα ὅσοι κακοὶ ἄνθρωποι καὶ ἂν εἶναι.

Χαιρετᾷ τοὺς δικούς του, παίρνει τὰ ὅπλα του πατέρα του καὶ φεύγει.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΗΣΕΑ

Ὁ Θησεάς καὶ οἱ κακοῦργοι στὸ δρόμο τῆς στεριάς

Ξεκινώντας ὁ Θησεάς ἀπὸ τὴν Τροιζήνα, κοντὰ στὴν **Ἐπίδαυρο** συναντᾷ ἓνα κακοῦργο, ποὺ κρυβόταν στὸ δρόμο καὶ κάθε διαβάτη ποὺ περνοῦσε τὸν κτυποῦσε μὲ τὸ ρόπαλο ποὺ εἶχε.

Ὁ Θησεάς τοῦ ἀρπάζει τὸ ρόπαλο καὶ μὲ τὸ ἴδιο τὸν σκοτώνει καὶ παίρνει τὸ ρόπαλο πάντα μαζὶ του.

Ὁ Θησεάς

Ὁ Πιτυοκάμπτης. Προχωρώντας ἔφθασε στὸν ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου. Ἐκεῖ συναντᾷ τὸν **Πιτυοκάμπτη**. Ἄλλου εἴδους κακοῦργος αὐτός. Εἶχε στήσει τὸ λημέρι του, ἀνάμεσα σὲ δύο πεῦκα ψηλὰ σὰν κυπαρίσια. Μόλις ἔβλεπε κανένα διαβάτη τὸν ἔπιανε, λύγιζε τὰ πεῦκα καὶ τοῦ ἔδενε τὸ ἓνα πόδι ἀπὸ τὸ ἓνα πεῦκο καὶ τὸ ἄλλο πόδι ἀπὸ τὸ ἄλλο σφιχτά. Κατόπιν ἄφηνε τὰ πεῦκα καὶ μὲ τὴ δύναμη ποὺ ἐρχόνταν στὴ θέση τους, ἔσχιζαν στὰ δύο τὸν διαβάτη.

Οἱ Σκιρωνίδες πέτρες

Ἄπ' ἐκεῖ ἔρχεται στὴν **Κακὴ-Σκάλα** κοντὰ στὰ **Μέγαρα**. Ἡ θέση αὐτὴ λεγόταν τότε **Σκιρωνίδες πέτρες**. Ἐκεῖ ἦταν στενὸ τὸ

μέρος και φύλαγε ένας κακοῦργος στὸ δρόμο. Κάθε διαβάτης πού περνοῦσε τὸν ἔβαζε νὰ τοῦ πλύνῃ τὰ πόδια.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πού τοῦ τὰ ἔπλυναν, μιὰ κλωτσιὰ τοὺς ἔδινε και πνίγονταν στὴ θάλασσα.

Καὶ τὸν κακοῦργο αὐτὸν τὸν σκότωσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού σκότωγε κι' ἐκεῖνος τοὺς διαβάτες.

Τὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου.

Ἀπὸ τὰ Μέγαρα φτάνει κοντὰ στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ στὸ σημερινὸ **Κορυθαλλὸ** ἄλλος παραξενος κακοῦργος σκότωνε τοὺς διαβάτες εἶχε ἓνα κρεββάτι και ὅποιον διαβάτη ἔπιανε τὸν ἀνάγκαζε νὰ ξαπλωθῇ ἐπάνω. Ἐὰν τὰ πόδια του ἦταν μακρύτερα τὰ ἔκοβε και ἔτσι τὸν πέθαινε. Ἐὰν ἦταν κοντύτερα τὰ τραβοῦσε νὰ φθάσουν και ἔτσι τὸν πέθαινε ἀπὸ ἐξάρθρωση.

Ὁ Θησέας βάζει τὸν ἴδιο στὸ κρεββάτι και ἐπειδὴ ἦταν μακρύτερος τοῦ κόβει τὰ πόδια και πεθαίνει,

Στὴν Ἀθήνα.

Τώρα φτάνει στὴν Ἀθήνα και παρουσιάζεται στὸν πατέρα του τὸν βασιλιὰ Αἰγέα.

Ὁ Αἰγέας ἀναγνωρίζει τὸ παιδί του ἀπὸ τὸ σπαθὶ και τὰ πέδιλα, ἀγκαλιάζει και φιλεῖ τὸν Θησέα.

Πολὺ περισσότερο τὸν καμάρωνε, σὰν ἔμαθε και τὰ κατορθώματά του στὸ δρόμο.

Ο ΘΗΣΕΑΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Ὁ **Μίνωας**. Στὴν Κρήτη ἦταν βασιλιάς ὁ **Μίνωας** ἦταν δραστήριος και ἔξυπνος βασιλιάς. Κατασκεύασε πλοῖα, εἶχε στρατὸ πολὺν και μεγάλωσε τὸ βασίλειό του. Κάποτε μάλιστα νίκησε και τοὺς Ἀθηναίους και τοὺς ἀνάγκασε νὰ τοῦ στέλνουν κάθε χρόνον 7 ἀγόρια και 7 κορίτσια γιὰ νὰ τρώῃ ἓνα μεγάλο θηρίο πού ἔτρεφε και τὸ ἔλεγε **Μινώταυρο**.

Ὁ **Μινώταυρος**. Ὁ Μινώταυρος εἶχε σῶμα ἀνθρωπινὸ και κεφάλι ταύρου. Φοβερὸ θηρίο! Ὁ Μίνωας τοῦ ἔφτιασε μιὰ περιεργη σπηλιὰ νὰ μένῃ. Ἡ κατοικία του αὐτὴ εἶχε μιὰν εἴσοδο, μὰ μέσα

χωριζόνταν σὲ πολλοὺς διαδρόμους, ἔτσι πού ὅποιος ἔμπαινε καὶ προχωροῦσε λίγο ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναβγῆ, γιατί δὲν εἴσχιζε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Τὸ σπῆτι αὐτὸ τοῦ Μινώταυρου λεγόταν **Δαβύρινθος**.

Καὶ σήμερα ἀκόμη λέμε λαβύρινθο κάτι τι, πού δὲν ἔχει ἀκροὴ καὶ εἶναι μπερδεμένο.

Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν ἔρχοιγε τὰ παιδιά ὁ Μίνωας γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Ἀθηναίους. Τὰ κακόμοιρα ! Καὶ νὰ ἤθελαν νὰ βγοῦν δὲν μπορούσαν καὶ ἔτσι τὰ ἔτρωγε τὸ θηρίο.

Ὁ Θεσέας στὴν Κρήτη. Τὸ χρόνο πού ἦλθε ὁ Θεσέας στὴν Ἀθήνα ἦλθαν καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μίνωα νὰ πάρουν τὰ παιδιά. Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ Θεσέας ὠργίσθηκε. «Τί φόρος εἶναι αὐτός ;» λέγει. Πρέπει ἢ ν' ἀπαλλαγούμε ἀπ' αὐτὸ ἢ καὶ ἐγὼ νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὴν πατρίδα μου, ὅπως καὶ τ' ἄλλα παιδιά».

Παρακαλεῖ λοιπὸν τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ αὐτὸν νὰ πάη μὲ τὰ παιδιά καὶ τὰ κορίτσια στὴν Κρήτη.

Ὁ Αἰγέας δὲν θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ἐπὶ τέλους στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Θεσέα ἀποφασίζει νὰ τὸν στείλῃ μὲ τὰ 7 ἀγόρια καὶ τὰ 7 κορίτσια στὴν Κρήτη. Τὸ πλοῖο γιὰ πένθος, εἶχε μαῦρα πανιά.

—«Πρόσεξε παιδί μου, εἶπε ὁ Αἰγέας. Ἄν νικήσῃς τὸ θηρίο καὶ γυρίσῃς πίσω, νὰ βάλετε ἄσπρα πανιά στὸ πλοῖο, γιὰ νὰ σᾶς ἰδοῦμε ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ χαροῦμε». Τὸν ἐφίλησε, τὸν εὐχήθηκε καὶ ἔφυγε.

Ὁ Θεσέας καὶ ὁ Μινώταυρος. Τὸ πλοῖο μὲ τὰ μαῦρα πανιά πλέοντας φθάνει στὴν Κρήτη. Ἐκεῖ πολλοὶ ἄνθρωποι κατέβηκαν στὴν παραλία, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ καημένα τὰ παιδιά, πού σὲ λίγο θὰ τὰ ἔτρωγε τὸ θηρίο.

Τὰ παιδιά βγαίνουν στὴ στεριά. Ἐκεῖ εἶχε ἔλθει καὶ ἡ **Ἀριάδνη** ἡ κόρη τοῦ Μίνωα. Μόλις εἶδε τὸν Θεσέα, τὸ ὠραῖο καὶ παχουλὸ αὐτὸ παλληκαράκι, λυπήθηκε νὰ τὸ φάη τὸ θηρίο. Φωνάζει τότε κρυφὰ τὸν Θεσέα καὶ τοῦ δίνει ἓνα κουβάρι νῆμα καὶ τοῦ λέγει :

—«Δέσε τὴν ἄκρη στὴν πόρτα καί, μπαίνοντας, ἀφήσε τὸ κουβάρι νὰ ξετυλίγεται. Ἄν νικήσῃς τὸ θηρίο τότε, κρατώντας τὸ νῆμα καὶ ἀκολουθώντας αὐτὸ θὰ βρῆς τὴν πόρτα, ἀλλιῶς θὰ χαθῆς».

Ὁ Θεσέας τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἔτσι ἔκαμε.

Μόλις μπῆκε μέσα ἓνα βαρὺ μουνγκρητὸ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ Μινώταυρο, πού ἔνοιωσε πὼς κάτι τοῦ φέρουν. Οἱ σύντροφοι τοῦ Θεσέα κινδύνισαν ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ἔτρεμαν. Ὁ Θεσέας ὅμως προχωρεῖ ἄφοβα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀντικρούζει τὸ θηρίο. Ρίχνεται σὰ λιονταράκι.

Γίνεται δυνατή πάλι. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ὁ Θησεύς τὸ κτυπᾷ δυνατὰ μὲ τὸ ρόπαλο στὸ κεφάλι τὸ ζαλίζει καὶ τὸ ξαπλώνει κάτω.

Ἄκολουθώντας τώρα τὸ νῆμα βγαίνει ἔξω. Παίρνει καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ μπαίνουν στὸ πλεῖο καὶ τραβοῦν γραμμὴ γιὰ τὴν Ἀθήνα γεμάτοι χαρὰ.

Ἄγέας περιμένει τὸ πλοῖο. Ὁ Θησεύς καὶ τὰ παιδιὰ τώρα χαίρονται ὄχι μόνο γιατί γλύτωσαν ἀλλὰ γιατί ἔσωσαν τὴν Πατρίδα τους ἀπὸ ἓνα τέτοιο φόρο, πὺν κάθε χρόνο θυσιαζόνταν ἄδικα τὰ παιδιὰ.

Ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ τους λησμονοῦν νὰ βάλουν ἄσπρα πανιά καὶ ν' ἀλλάξουν τὰ μαῦρα.

Ὁ Ἄγέας ἀνυπόμονος κάθεται στὸ ἀκρωτήριο Σούνιο καὶ περιμένει νὰ ξαγναντήσῃ τὸ πλοῖο. Κοιτάζει νὰ ἰδῆ, τί πανιά θὰ ἔχῃ γιὰ νὰ καταλάβῃ ἂν γλύτωσε ὁ Θησεύς ἢ ὄχι.

Κάποτε κοιτάζει καὶ διακρίνῃ ἓνα μαῦρο σημάδι στὴ θάλασσα. Ἡ καρδιά του χτυπᾷ! Τί πανιά ἔχει! Τὸ πλοῖο πλησιάζει. Ἄχ! λέγει ὁ Ἄγέας μαῦρα πανιά ἔχει, «πάει ὁ Θησεύς μου!»

Δίνει μιὰ, πέφτει στὴ θάλασσα καὶ πνίγεται! Ἀπὸ τότε ὅλη ἡ θάλασσα ὀνομάσθηκε **Ἄιγαῖο πέλαγος**.

Οἱ Ἀθηναῖοι κάνουν μεγάλη ὑποδοχὴ στὸ Θησεῖα, γιὰ τὸ μεγάλο καλό, πὺν ἔκαμε στὴ πατρίδα του καὶ τὸν ἔκαμαν βασιλιά τους.

Ὁ Θησεύς λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ πατέρα του.

Ὁ θάνατος τοῦ Θησεῖα.

Ὁ Θησεύς μὲ τὰ κατορθώματά του καὶ τὰ καλά, πὺν ἔκανε στοὺς γειτονικοὺς λαούς, ἦταν πολὺ ἀγαπητός. Γι' αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἐνώσῃ ὅλες τις γύρω πόλεις καὶ νὰ κάμουν ἓνα βασίλειο τῆς Ἀττικῆς μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἀθήνα.

Μὰ δὲν ἔπαυε καὶ τὰ ταξίδια καὶ τὰ νέα ἀνδραγαθήματα ὁ Θησεύς, ὡς ἦταν βασιλιάς.

Μιὰ ἐποχὴ ἦρθε στὸ νησι **Σκύρο** ὅπου τὸν φιλοξένησε ὁ βασιλιάς τοῦ νησιοῦ Λυκομήδης. Ὁ Λυκομήδης σὺν ἔμαθε ποῖος ἦταν ὁ Θησεύς ἄρχισε νὰ φοβᾶται μὴ τοῦ πάρῃ τὴ βασιλεία του. Μιὰ μέρα ἐκεῖ πὺν βγήκαν περίπατο, τὸν σπρώχνει μὲ πανουργία καὶ πέφτει κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο καὶ πεθαίνει.

Σὺν ἔμαθαν οἱ Ἀθηναῖοι λυπήθηκαν γιὰ τὸ βασιλιά τους.

Όταν ύστερα ἀπὸ καιρὸ, ἦλθε στὸ νησί τῆς Σκύρου, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κίμων ἔφαξε, βροῆξε καὶ πῆρε τὰ κόκκαλα τοῦ Θησέα καὶ τὰ ἔφερε στὴν Ἀθήνα, ὅπου τοῦ ἔκτισαν πρὸς τιμὴ του ἓνα ναὸ πού τὸν λέγανε **Θησεῖο** καὶ τὰ ἔβαλαν μέσα. Ὁ ναὸς αὐτὸς τοῦ Θησέα δὲν σώζεται σήμερα. Τὸ σημερινὸ Θησεῖο ἦταν ναὸς τοῦ Ἡφαίστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΑΛΚΗΣΤΗ

Ὁ Ἀδμητος καὶ ἡ Ἀλκηστη

Στὴν **Ἰωλκὸ** ἦταν βασιλιάς ὁ **Πελλίας**. Αὐτὸς εἶχε μιὰ ὠραϊότατη καὶ καλὴ κόρη, πού τῇ ζητοῦσαν πολλὰ βασιλόπουλα νὰ τὴν πάρουν σύζυγο.

Μὰ κανένας ὡς τώρα δὲν μπόρεσε νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς Ἀλκηστης γιὰτὶ ὁ πατέρας τῆς ὁ **Πελλίας** ἀξίωνε ἀπὸ τὸν κοθένα πού τῇ ζητοῦσε ἓνα πολὺ δύσκολο ἔργον. Ἔλεγε στὸν κάθε ὑποψήφιο γαμβρό:

«Ἄν μπορέσης νὰ ζέψῃς σ' ἓνα ἀμάξι ἓνα λιοντάρι καὶ ἓνα ἀγριοχόιρο, νὰ ἔλθῃς ἐδῶ μ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι, θὰ σοῦ δώσω τὴν Ἀλκηστη».

Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ αὐτό.

Ὁ **Ἀδμητος** τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὸ **Βελεστῖνο** ἓνα γενναῖο παλληκάρι κατορθώνει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα νὰ ζέψῃ στὸ ἀμάξι τὰ δυὸ αὐτὰ θηρία καὶ νὰ ἔλθῃ στὸ παλάτι.

Ὁ **Πελλίας** τότε θαύμασε τὴ γενναιότητά του καὶ τοῦ ἔδωσε γιὰ σύζυγο τὴν κόρη του **Ἀλκηστη**.

Ἡ Ἀλκηστη προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ **Ἀδμητος** καὶ ἡ **Ἀλκηστη** ἀπόκτησαν παιδιὰ καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Ἐαφνικὰ ὁ **Ἀδμητος** ἀρρωσταίνει βαριά καὶ ἦταν ἐτοιμοθάνατος.

Ὁ Ἀπόλλωνας, πού προστάτευε τὸν Ἄδμητο εἶπε ὅτι τότε μόνο θὰ σωθῆ ὁ Ἄδμητος ἂν θελήσῃ ἕνας ἄλλος δικός του, σπιτικός, νὰ πεθάνῃ γι' αὐτόν.

Μὰ πού, κανένας δὲ δεχόταν νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸν Ἄδμητο. Οὔτε οἱ γονεῖς του οὔτε τὰ παιδιά του.

Ὁ Ἄδμητος

Ὅτι ὅμως δὲν ἔκαμαν οἱ ἄλλοι τὸ ἔκαμε ἡ Ἀλκίστη ἢ καλὴ καὶ φρόνιμη βασίλισσα.

— «Τί τὴ θέλω ἐγὼ τὴ ζωὴ ἂν χάσω τὸν ἄνδρα μου! Ὁ Ἄδμη-

τος εἶναι πὸ χρήσιμος στὴ πατρίδα ἀπὸ μένα. Ἐγὼ τὰ παιδιά μου τὰ μεγάλωσα. Ἐγὼ θὰ πεθάνω».

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Πέθανε ἡ Ἑλληστὴ γιὰ τὸν Ἄδμητο!

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Βελεστίνου κλαῖνε τὴν καλὴ βασίλισσα γιὰ τὴν ἀγάπη πὸ εἶχε στὸν ἄνδρα της καὶ στὴν πατρίδα της, ἀφοῦ καὶ τὴ ζωὴ της θυσιάσει!.

Ὁ Ἡρακλῆς πολεμᾷ μὲ τὸ Χάρο γιὰ τὴν Ἑλληστὴ

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ζοῦσε ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἔτυχε αὐτὲς τὶς ἡμέρες νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Βελεστῖνο. Βλέπει τὸν κόσμον πολὺ θλιμμένον καὶ βρῖσκει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ, πὸ φιλοξενήθηκε, ὄλους στὰ μαῦρα.

Ρωτᾷ. «Τί συμβαίνει;»

—«Ἡρακλῆ μου» τοῦ ἀπαντοῦν. «Χάσαμε τὴν καλὴ βασίλισσα πὸ δὲν εἶναι σὰν κ' αὐτὴ δεύτερη στὸν κόσμον. Γιατὶ ποτὲ δὲν ἀκούσθηκε ὡς τώρα νὰ θελήσῃ κανένας νὰ πεθάνῃ γιὰ τὸν ἄλλον, ὅπως ἡ Ἑλληστὴ».

Ὁ Ἡρακλῆς συγκινεῖται καὶ ἔρχεται στὸ τάφο της. Μόλις σήκωσε τὴ πλάκα τοῦ τάφου, ἕνα δυνατὸ χέρι τὸν τραβᾷ καὶ τοῦ φωνάζει «τί κάνεις ἐκεῖ;» Ἦταν ὁ Χάρος.

Ἀμέσως ὁ Ἡρακλῆς ἀφήνει τὴν πλάκα καὶ πιάνεται μὲ τὸ Χάρο. Ἀγρια πάλη ἔγινε, πὸν βάσταξε πολλὴ ὥρα. Ὁ Χάρος μανιασμένος προσπαθεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἡρακλῆ. Ὁ Ἡρακλῆς βάζει ὅλη του τὴ δύναμη. «Χάρε δὲ θὰ μοῦ γλυτώσῃς» εἶπε καὶ μὲ μιὰ στροφὴ τὸν ρίχνει κάτω.

Ὁ Χάρος νικῆθηκε καὶ φεύγει ντροπιασμένος. Ἡ Ἑλληστὴ σηκώνεται. Τότε ὁ Ἡρακλῆς τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ φέρνει στὸ παλάτι.

Τὸ τί ἔγινε τότε στὸ παλάτι καὶ στὸ Βελεστῖνο ἀπὸ τὴ χαρὰ δὲν περιγράφεται.

Ὁ Ἄδμητος διέταξε νὰ γίνουν γιορτὲς καὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴ τοῦ Ἡρακλῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ὁ Φρῖξος καὶ ἡ Ἑλλη.—Τὸ χρυσομάλλο δέρμα.

Στὸν Ὀρχομενὸ τῆς Βοιωτίας ἦταν βασιλεὺς ὁ Ἀθάμας καὶ βασίλισσα ἡ Νεφέλη. Εἶχαν καὶ δύο παιδιὰ τὸ Φρῖξο καὶ τὴν Ἑλλη καὶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι.

Σὲ λίγο πεθαίνει ἡ Νεφέλη. Ἡ νέα γυναίκα πού πῆρε ὁ Ἀθάμας ἡ Ἰνώ δὲν ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ, σὰ μητριὰ πού εἶναι καὶ ὅλο τὰ βασανίζει.

Ὁ Φρῖξος καὶ ἡ Ἑλλη

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀπὸ τὴν ξηρασίαν δὲν ἔγιναν καθόλου τὰ σπαρτὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι δυστυχοῦσαν. Ὁ Ἀθάμας στέλνει καὶ ρωτᾷ τὸ μαντεῖο τί νὰ κάμῃ.

Ἡ Ἰνώ βρῖσκει εὐκαιρίαν νὰ ξεκάμῃ τὰ παιδιὰ. Πιάνει τοὺς ἀπεσταλμένους καὶ τοὺς δίνει χοήματα μὲ τὴ συμφωνίαν νὰ μὴ πᾶνε στὸ μαντεῖο.

Κρουφθῆτε κάπου, τοὺς εἶπε, καὶ σὲ λίγες μέρες νὰ κάνετε πὼς γυρίζετε ἀπὸ τὸ μαντεῖο. Νὰ φέρετε γιὰ χρῆσμον ὅτι «πρέπει νὰ θυσιαστῇ ὁ Φριῆξος καὶ ἡ Ἑλλη».

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Οἱ κακοὶ ἀγγελιοφόροι ἔφεραν γιὰ ἀπάντηση στὸν Ἀθάμα αὐτὸ πὺν ἤθελε ἡ Ἰνώ.

Ὁ Ἀθάμας πίστεψε καὶ λυπήθηκε πολὺ μὰ ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Τὰ παιδιὰ κλείσθηκαν σὲ ἓνα δωμάτιο καὶ ἔκλαιγαν.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔρχεται ἡ πραγματικὴ τους μάνα, ἡ Νεφέλη, καὶ τοὺς λέγει :

«Ἀγεβῆτε σ' αὐτὸ τὸ χρυσόμαλλο κριάρι καὶ ἐκεῖ πὺν θὰ σὰς βγάλῃ νὰ μείνετε».

Ὁ Φριῆξος ἀνεβαίνει πρῶτος στὸ κριάρι καὶ πίσω πιάνεται ἡ Ἑλλη. Τὸ κριάρι πέταξε στὸν ἀέρα χωρὶς φτερά. Ἦταν μαγικό. Περνᾶ τώρα ἀπὸ πολιτεῖες, ἀγρούς, ἀμπέλια, θάλασσες καὶ φεύγει σὰν ἀεροπλάνο. Οἱ ἄνθρωποι ξαφνίσθηκαν κάτω στὴ γῆ καὶ φοβισμένοι τὸ κοιτάζον.

Περνᾶ ἀπὸ τὴ στενὴ θάλασσα, πὺν εἶναι κοντὰ στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ χωρίζει τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ἀσία. Ἐκεῖ ζαλιῖται ἡ Ἑλλη καὶ πέφτει στὴ θάλασσα καὶ πνίγεται. Ἀπὸ τότε ἡ στενὴ αὐτὴ θάλασσα λέγεται **Ἑλλήσποντος** (θάλασσα τῆς Ἑλλης).

Ὁ Φριῆξος λυπημένος πὺν ἔχασε τὴν ἀδελφοῦλα του ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του καὶ φθάνει στὴν **Κολχίδα**. Ἐκεῖ τὸ κριάρι κατέβηκε στὴ γῆ καὶ ὁ Φριῆξος παρουσιάσθηκε στὸ βασιλεῖα τοῦ τόπου τὸν **Αἰήτη** καὶ φιλοξενήθηκε πολὺ. Ὁ Φριῆξος ἐθυσιάσε στὸ Δία τὸ κριάρι καὶ τὸ χρυσόμαλλο δέσμα του τὸ δώρησε στὸν Αἰήτη. Ὁ Αἰήτης εὐχαριστήθηκε καὶ τὸ κράμασε ἀπὸ ἓνα δένδρο μέσα σ' ἓνα μεγάλο κῆπο, ὅπου τὸ φύλαγε ἓνας **ἀκοίμητος δράκος**.

Ὁ Πελίας καὶ ὁ Ἰάσωνας.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ στὴν **Ἰωλκὸ** τῆς Θεσσαλίας, πὺν ἦταν ἐκεῖ πὺν εἶναι σήμερα ὁ **Ἄνω-Βόλος**, ἦταν βασιλεῖς ὁ **Πελίας**. Ὁ Πελίας γιὰ νὰ γίνῃ βασιλεῖς αὐτὸς διώγει τὸν πραγματικὸ βασιλεῖα τὸν ἀδελφὸ του **Ἰάσωνα** μὲ τὸ παιδί του Ἰάσωνα σὲ μακρινὸ μέρος καὶ παίρνει τὴ βασιλεία.

Ἔτσι ὅμως παράνομα πὺν ἔγινε βασιλεῖς πάντα εἶχε τὸ φόβο μὴ

πάθη τίποτα. Στέλνει και ρωτᾷ τὸ μαντεῖο ἀπὸ ποιὸν νὰ φυλάγεται νὰ μὴ πάθη κακὸ. Τὸ μαντεῖο τοῦ ἀπαντᾷ : «Νὰ φυλάγῃ ἀπὸ κείνον, πού θὰ παρουσιασθῇ μπροστά σου **μονοσάνδαλος**».

Ὅταν ὁ Ἰάσωνας μεγάλωσε, δὲν μπορούσε νὰ βαστάξῃ τὴν ἀδίκημα πού ἔκαμε ὁ θεῖος του Πελίας στὸν πατέρα του. Ξεκινᾷ λοιπὸν νὰ ἔλθῃ στὸν Πελία νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ βασιλεία. Περνώντας ὁμοῦς ἓνα μικρὸ ποταμάκι τὸ **Ἄναυρο**, χάνει μέσ' τὸ νερὸ τὸ σανδάλι του καὶ περνᾷ στὴν ἀντίπερα ὄχθη μὲ ἓνα σανδάλι **μονοσάνδαλος**.

Γραμμὴ, ἔρχεται στὸν Πελία καὶ τοῦ ζητᾷ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ βασιλεία, πού πῆρε ἀπ' τὸν πατέρα του.

Ὁ Πελίας μόλις τὸν εἶδε μονοσάνδαλο θυμῆθηκε τὸ χροσμὸ καὶ φοβήθηκε. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε δῆθεν συμβουλευτικά :

— «Θὰ σοῦ δώσω τὴ βασιλεία. Μὰ καλὸ εἶναι γιὰ νὰ σὲ μάθῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ σ' ἀγαπήσῃ, νὰ κάμῃς κάποιον μεγάλο ἔργο. Νὰ πᾶς νὰ φέρῃς τὸ χρυσόμαλλο δέσμα ἀπὸ τὴν Κολχίδα».

Ὁ Ἰάσωνας δέχεται καὶ ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν Κολχίδα.

Οἱ Ἀργοναῦτες ταξιδεύουν. — Οἱ συμπληγάδες πέτρες.

Στέλνει κήρυκας σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἰάσωνας καὶ καλεῖ τοὺς γενναίους καὶ ἥρωας νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ πάρουν πίσω τὸ χρυσόμαλλο δέσμα.

Σὲ λίγο ἔρχονται ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησέας, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης, ὁ μουσικὸς Ὀρφέας, ὁ Ἀγκαῖος, ὁ Πηλέας καὶ πολλοὶ ἄλλοι βασιλιάδες.

Ὁ Ἰάσωνας παραγγέλλει καὶ ἔρχεται ἓνας ἄριστος τεχνίτης ὁ **Ἄργος** καὶ φτιάχνει ἓνα ταχύτατο πλοῖο πού τὸ ὠνόμασαν **Ἀργὼ** καὶ οἱ ταξιδιωτὲς λέγονταν **Ἀργοναῦτες**. Μπαίνουν ὅλοι μέσα. Παίρνουν τροφὲς ἀρκετὲς γιατί τὸ ταξίδι ἦταν μακρινό. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Οἱ Ἀργοναῦτες κάνουν θυσία στοὺς θεοὺς καὶ ἡ Ἀργὼ ξεκινᾷ μὲ ὅλη τὴν ταχύτητα, πού τῆς ἔδιναν τὰ κουπιὰ.

Περνώντας τὸν Ἑλλήσποντο σὲ ἓνα νησάκι βρίσκουν τὸ μάντη **Φινέα**. Ὁ Φινέας ἦταν τυφλὸς καὶ ἦταν τιμωρημένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ μὴ τρώῃ γιατί μόλις ἔφεραν τὰ φαγητὰ κατέβαιναν τὰ πτηνὰ καὶ τοῦ τὰ ἔτρωγαν.

Ὁ Φινέας τοῦς λέγει : «Ἐδῶ μπροστά θὰ βρῆτε δυὸ μεγάλες

πέτρες πού λέγονται **Συμπληγάδες**. Αὐτὲς ἀνοίγουν καὶ κλείνουν γρήγορα καὶ μὲ δύναμη. Ὅσα πλοῖα δὲν προφθάσουν νὰ περάσουν γίνονται συντριμματα. Σεῖς μόλις ἀνοίξουν οἱ πέτρες ν' ἀπολύσετε ἕνα περιστέρι καὶ ἂν περάσῃ νὰ τραβήξετε. Πιστεύω θὰ περάσετε, γιατί καθὼς μοῦ λέτε ὅλοι εἶσθε παλληκάρια».

Οἱ Ἀργοναῦτες εὐχαριστήθηκαν καὶ φονεύουν τὰ πουλιὰ καὶ ἔτσι ἀπάλλαξαν τὸ Φινέα ἀπὸ τὸ βάσανο τῆς νηστείας.

Φθάνουν στὶς Συμπληγάδες πέτρες. Ἀφήνουν τὸ περιστέρι νὰ πετάξῃ. Ἐπέρασε! Μόνο τὴν οὐρὰ του ἔκοψαν λίγο αἱ πέτρες ὅταν ἔκλεισαν.

Ὅταν ξανάνοιξαν ξεκινᾷ σὰν πουλὶ καὶ ἡ Ἀργώ. Ὅλα τὰ κουπιὰ τραβοῦν μὲ δύναμη. Πέρασε καὶ ἡ Ἀργώ! Μόνο τὴ πρύμνη της ἔκοψαν λίγο οἱ πέτρες, μὰ γρήγορα τὴν ἔφτιασαν.

Ἔτσι ὕστερα καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ βάσανα καὶ δυσκολίες στὸ ταξίδι φθάνουν οἱ Ἀργοναῦτες στὴν **Κολχίδα**.

Ἡ Μήδεια βοηθεῖ τὸν Ἰάσονα καὶ παίρνει τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰάσωνας παρουσιάζεται στὸν Αἰήτη καὶ ζητεῖ τὸ χρυσόμαλλο δέρμα.

Ὁ Αἰήτης τοῦ ἀπαντᾷ: «Θὰ σοῦ τὸ δώσω παλληκάρι μου ἂν κάμῃς αὐτὸ πού θὰ σοῦ εἰπῶ».

«Τί ;» ἀπαντᾷ ἄφοβα ὁ Ἰάσωνας.

«Νὰ ζήψῃς τοὺς δύο ταύρους, πού ἔχω δεμένους μὲ τὰ χάλκινα πόδια καὶ τίς φλόγες στὰ ρουθούνια. Ὑστερα νὰ ὀργώσῃς τὸ χωράφι καὶ νὰ σπείρῃς αὐτὰ τὰ δόντια ἀπὸ δράκοντα. Ἀπὸ τὰ δόντια θὰ φυτρῶσουν γίγαντες. Ἄν μπορέσῃς καὶ τοὺς νικήσῃς ἔλα νὰ σοῦ δώσω τὸ χρυσόμαλλο δέρμα».

«Ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν» εἶπε ὁ Ἰάσωνας καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι. Ἐκεῖ πού κατέβαινε τίς σκάλες εἶδε τὸν Ἰάσονα ἡ **Μήδεια** ἡ κόρη τοῦ Αἰήτη. Ἔτσι ὅπως ἦταν ὠραῖος καὶ δυνατός, τὸν λυπήθηκε καὶ ὄχι μόνο δὲν ἤθελε νὰ φονευθῇ, ἀλλὰ τὸν ἀγάπησε καὶ ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα.

«Πάρε Ἰάσονα, τοῦ λέγει, αὐτὴ τὴν ἀλοιφή καὶ θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τοὺς ταύρους. Τοὺς γίγαντες μὴ τοὺς φοβάσαι. Ρίξε κουφά, ἀνά-

μεσά τους, πέτρες και άφησέ τους, θά σκοτωθοῦν μόνοι τους. Και πάλι ἐγὼ θά σέ βοηθήσω».

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Ἰάσοντας ἀλοίφθηκε καὶ ἔξεψε τοὺς ταύρους χωρὶς νὰ τὸν πειράξουν. Τοὺς γίγαντας μὲ τὶς πέτρες τοὺς ἔβαλε καὶ κατασπαράχθηκαν μοναχοὶ τους.

Ὁ Ἰάσοντας παίρνει τὸ δέρας.

Κατόπιν ἔρχεται στὸν Αἰήτη καὶ τοῦ λέγει: «Ὅσα εἶπες ἔγιναν, δῶσε μου τώρα τὸ δέσμα».

Ὁ Αἰήτης πετάχθηκε ἀπὸ τὴν ὀργή. «Μπᾶ, εἶπε. Πῶς γλύτωσε! Ἄπὸ τὸ δράκο ὅμως δὲ γλυτώνει». «Καλά, εἶπε, πήγαινε νὰ τὸ πάρης ἀπὸ τὸ δένδρο».

Ὁ Ἰάσοντας τρέχει στὸν κήλο, ποῦ ἦταν κρεμασμένο τὸ δέσμα. Ἡ

Μήδεια τὰ εἶχε ὅλα ἔτοιμα. Ὁ Δράκος ἀπὸ ἀκοίμητος ποῦ ἦταν μὲ τὴ μαγικὴ τῆς τέχνης κοιμόταν βαριά.

Ἀρπάζει ὁ Ἰάσοντας τὸ δέσμα καὶ τρέχει μαζὶ μὲ τὴ Μήδεια στὸ πλοῖο. Σηκώνουν τὴν ἀγκυρὰ γρήγορα καὶ φεύγουν γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Αἰήτης μόλις τὸ ἔμαθε ὅτι ἡ κόρη του ἔφυγε μὲ τοὺς ξένους καὶ τὸ χουσόμαλλο δέσμα τραβᾷ τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴν ὀργή του.

Διατάσσει νὰ ξεκινήσει ἀμέσως τὸ ταχύτερο πλοῖο μὲ στρατὸ καὶ νὰ φθάσουν τὴν Ἀργὼ καὶ νὰ τοὺς φέρουν πίσω.

Μὰ δὲν κατώρθωσαν τίποτε. Τὰ κουπιὰ τραβοῦν οἱ Ἀργοναῦτες τόσο δυνατὰ καὶ γρήγορα, ποῦ ἡ Ἀργὼ ἔφευγε σὺν πουλὶ καὶ οὔτε τὴν εἶδαν καθόλου.

Ἔτσι ἦλθαν στὴν Ἰωλκὸ. Ἐκεῖ ὁ Ἰάσοντας γίνεται βασιλιάς καὶ ἡ Μήδεια βασίλισσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

1. Ο ΤΡΩΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἄφορμὴ τοῦ πολέμου.

Κάποτε σὲ μιὰ διασκέδαση φιλονίκησαν ἡ Ἥρα, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Ἀθηναῖα γιὰ ἓνα μῆλο, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ ἡ ὁμορφότερη. Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ἔλεγε πὼς εἶναι ὠραιότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Ὁ Δίας γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ φιλονικία, τὶς στέλνει καὶ τὶς τρεῖς μὲ τὸν ἀγγελιοφόρο Ἑρμῆ στὸν Πάρι νὰ τοὺς λύσῃ τὴ διαφορά. Ὁ Πάρις ἦταν παιδὶ τοῦ βασιλιᾶ τῆς *Τροίας Πριάμου*.

Ἡ *Τροία* εἶναι στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ εἶναι πολὺ εὐφορο μέρος. Ὁ Πριάμος εἶχε πολλὰ παιδιά, ἀλλὰ ὁ Πάρις ἦταν τὸ ζωηρότερο καὶ ὠραιότερο.

Ἐκεῖ ποῦ βοσκοῦσε στὸ βουνὸ τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του ὁ Πάρις, νὰ καὶ παρουσιάζονται οἱ τρεῖς θεές, φιλονικώντας γιὰ τὴν ὁμορφιά καὶ γιὰ τὸ μῆλο!

Τοῦ δίνουν τὸ μῆλο καὶ τοῦ λέγουν νὰ δώσῃ στὴν ὁμορφότερη. Κάθε μιὰ ὑπόσχεται πολλὰ στὸν Πάρις ἂν τὸ δώσῃ σ' αὐτή. Ἡ Ἀφρο-

δίτη τοῦ ἔταξε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν καλύτερη γυναῖκα ἂν τῆς δώσῃ τὸ μῆλο. Ὁ Πάρις τὸ δίνει τὴν Ἀφροδίτη.

Ὁ Πάρις παίρνει τὴν ὠραία Ἑλένη.

«Στὴν Σπάρτη, τοῦ λέγει ἡ Ἀφροδίτη, εἶναι ἡ ὠραιότερη βασίλισσα, ἡ **Ἑλένη**. Ἐκεῖ νὰ πᾶς καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὴν πάρῃς».

Ὁ Πάρις ἐτοιμάζει ἓνα πλοῖο πολυτελέστατο, σὺν βασιλόπουλο ποῦ ἦταν, καὶ ἔρχεται στὴ **Σπάρτη**.

Στὴ Σπάρτη ἦταν βασιλιάς ὁ **Μενέλαος**, ἀνδρεῖος καὶ καλὸς βασιλιάς καὶ εἶχε σύζυγο τὴν ὠραία Ἑλένη.

Ἐκεῖ ὁ Μενέλαος περιποιήθηκε πολὺ στὸ παλάτι του τὸν ξένο καὶ τοῦ ἔδειξε μεγάλη φιλοξενία καὶ ἐκτίμηση. Στὸ μεταξὺ ὁ Μενέλαος ἔφυγε γιὰ κάποια σπουδαία δουλειὰ γιὰ τὴν Κρήτη. Παρεκάλεσε τὸν Πάρι νὰ τὸν συγχωρήσῃ ποῦ ἀναγκάζεται νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ φεύγει.

Ὁ Πάρις μὲ τὴ βοήθεια τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ξεσηκώνει τὴν Ἑλένη, τὴν ξεγελά καὶ τὴν παίρνει καὶ φεύγει γιὰ τὴν Τροία.

Δὲν στοχάστηκε ἡ ἀνόητη Ἑλένη οὔτε τὸν ἄνδρα τῆς οὔτε τὰ παιδιὰ τῆς.

Οἱ Ἕλληνες ἀποφασίζουν νὰ πολεμήσουν μὲ τὴν Τροία.

Ὅταν γύρισε ὁ Μενέλαος ἀπὸ τὸ ταξίδι καὶ ἔμαθε ὅτι ἔφυγε ἡ Ἑλένη καὶ πῆρε καὶ τὰ χρυσαφικά πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ στενοχώρια. Ὁργίσθηκε, ἐμίσησε, ἔγινε σωστὸ θηρίο. Ξεκινᾷ καὶ ἔρχεται στὶς **Μυκῆνες**, ποῦ ἦταν βασιλιάς ὁ ἀδελφός του **Ἀγαμέμνωνας**. Οἱ Μυκῆνες τότε ἦταν τὸ δυνατώτερο βασίλειο καὶ ὁ Ἀγαμέμνωνας ὁ πλουσιώτερος βασιλιάς.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας ὀργίσθηκε γιὰ τὸ πάθημα τοῦ ἀδελφοῦ του. «Αὐτό, εἶπε, εἶναι προσβολὴ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ τιμωρήσουν τὴν Τροία».

Στέλνει ἀπεσταλμένους καὶ εἰδοποιεῖ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν **Αὔλιδα**, ποῦ εἶναι ἀπέναντι στὴ Χαλκίδα.

Στὴν Αὔλιδα ἔτρεξαν πολλοὶ βασιλεῖς μὲ τὸ στρατό τους. Πρῶτος ἦλθε ὁ **Αἴαντας** ὁ βασιλιάς τῆς Σαλαμῖνας, ὁ **Νέστορας** ὁ γλυκομί-

λητος βασιλιάς τῆς Πύλου. Ὁ πανοῦργος καὶ ἔξυπνος βασιλιάς τῆς Ἰθάκης Ὀδυσσεύς. Ὁ Διομήδης ὁ βασιλιάς τοῦ Ἄργους. Τέλος φθάνει καὶ ὁ Ἀχιλλεύς ὁ γενναιότατος βασιλιάς τῶν Μυρμηδόνων καὶ πολλοὶ ἄλλοι βασιλεῖς.

Στὴν Αὐλίδα μαζεύθηκαν 1200 πλοῖα καὶ περισσότερος ἀπὸ 100 χιλ. στρατός.

Ἄρχιστράτηγος ὄλων ἀναγνωρίσθηκε ὁ Ἀγαμέμνονας.

Ἡ Ἰφιγένεια θυσιάζεται γιὰ τὴν Πατρίδα.

Στὴν Αὐλίδα ὅλα εἶναι ἕτοιμα καὶ τὰ πλοῖα περιμένουν νὰ φυσήξῃ ἄνεμος γιὰ νὰ ταξιδεύσουν. Μὰ πέρασαν 2—3 καὶ 10 ἡμέρες καὶ δὲν φυσοῦσε καθόλου. Οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ στενοχωροῦνται. Οἱ βασιλεῖς ἔκαμαν συμβούλιο μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ ἀποφασίσουν τί νὰ κάμουν.

Ἐκεῖ στὸ Συμβούλιο κάλεσαν καὶ τὸ μάντη Κάλχα ἀπὸ τῆς Θήβας καὶ τοῦ ζήτησαν τὴ συμβουλή.

— «Ἀγαμέμνονα, λέγει ὁ σοφὸς Κάλχας. Δὲν θὰ φυσήξῃ ἄνεμος γιὰτὶ ἡ θεὰ Ἄρτεμις εἶναι θυμωμένη μαζί σου ποὺ τῆς σκότωσες τὸ ἱερὸ ἔλαφι».

Ὅλοι τότε οἱ βασιλιάδες κοιτάχθηκαν.

— «Καὶ τί πρέπει νὰ κάμωμε;» τὸν ρωτοῦν.

— «Πρέπει νὰ θυσιάσῃς τὴν κόρη σου Ἰφιγένεια» ἀπαντᾷ ὁ μάντης. Ὁ Ἀγαμέμνονας ἔμεινε μόλις ἄκουσε αὐτό, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ θυσιάσῃ ἢ τὴν κόρη του. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλῶς. Νὰ ἀφήσῃ νὰ τιμωροῦνται ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ νὰ κινδυνεύῃ νὰ μὴ γίνῃ ἡ ἐκστρατεία ἐξ αἰτίας του; Στέλνει λοιπὸν καὶ ἔρχεται ἡ γυναίκα του Κλυταιμνήστρα μὲ τὴν κόρη του Ἰφιγένεια τάχα γιὰ νὰ τὴν παντρεύῃ μὲ τὸν Ἀχιλλεῦ.

Κλάματα καὶ φωνὲς ἀκούσθηκαν στὴ σκηνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονα ὅταν ἦλθε ἡ Ἰφιγένεια μὲ τὴ μητέρα της καὶ ἔμαθαν γιὰ τοῦτο σκοπὸ ἦλθαν.

— «Μὴ θυσιάσῃς τὸ κορίτσι μας» παρακαλεῖ ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν ἄντρα της,

— «Ὅχι μητέρα» λέγει ἡ Ἰφιγένεια. «Ἄν ἦμιον ἀγόρι δὲν θὰ πῆγαίνα νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν πατρίδα, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά; Τώρα.

ἀφοῦ δὲν πηγαίνω, πρέπει νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὸ συμφέρο τῆς πατρίδας μας».

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ὁ μάντης Κάλχας ἐτοιμάζει τὸ βομὸ. Ἡ Ἰφιγένεια ντυμένη τὰ νυφικά, ἄφοβα προχωρεῖ καὶ παραδίνεται στὸν Κάλχα γιὰ νὰ θυσιασθῆ.

Ὅλοι κλαῖνε τὰ νειῶτα τοῦ κοριτικοῦ. Ὁ Ἀγαμέμνωνας σκεπάζει τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του. Ἡ μητέρα τῆς λιποθυμεῖ. Δὲν προφθάνει ὁ Κάλχας νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι καὶ ἀρπάξει τὴν Ἰφιγένεια ἢ Ἀρτεμη καὶ στὴ θέση τῆς βάζει ἓνα ἐλάφι. Ὁ μάντης θυσιάζει τὸ ἐλάφι ἀντὶ γιὰ τὴν Ἰφιγένεια. Ἡ θεὰ φέρνει τὴν Ἰφιγένεια καὶ τὴν κάνει ἱέρεια σὲ ἓνα δικό τῆς καινούργιο ναὸ μακρινό.

Ἀμέσως φυσᾷ ἄνεμος καλὸς καὶ τὰ πλοῖα ἀνοίγουν τὰ πανιά καὶ φεύγουν ἀπὸ τὴν Αὐλίδα γιὰ τὴν Τροία.

Οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦν τὸ Ἴλιον τῆς Τροίας.

Ὅταν ἔφθασαν οἱ Ἕλληνες στὴν Τροία ποὶν βγοῦν ἔξω στέλνουν δύο ἀγγελιοφόρους στο βασιλιά τῆς Τροίας **Πριάμο** καὶ ζητοῦν νὰ τοὺς δώσῃ πίσω τὴν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ πόλεμος. Μὰ ὁ Πάρις καταφέρνει ὅλους νὰ ἀρνηθοῦν καὶ νὰ προτιμήσουν τὸν πόλεμο.

Στὴν ἀρχὴ οἱ Τρῶες προσπάθησαν νὰ ἐμποδίσουν τοὺς Ἕλληνες νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ πλοῖα τους στὴ στεριά, ἀλλὰ νικήθηκαν καὶ κλείσθηκαν στὴν πρωτεύουσά τους τὸ **Ἴλιον**.

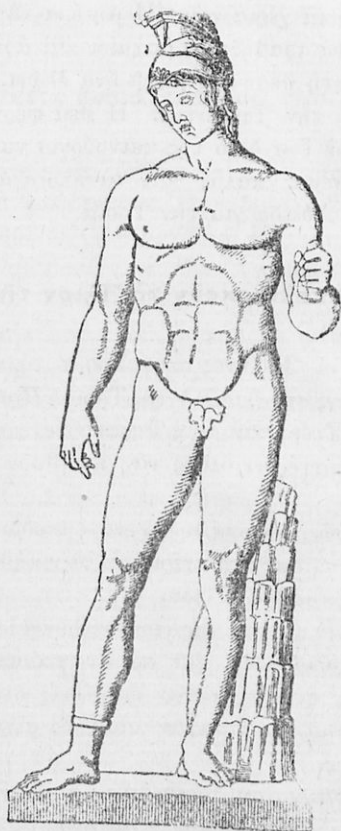
Οἱ Ἕλληνες βγαίνουν καὶ στρατοπεδεύουν μπροστὰ ἀπὸ τὸ Ἴλιον καὶ ἀρχισαν νὰ τὸ πολιορκοῦν γιὰ νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Τρῶες νὰ παραδοθοῦν. Πολλὲς φορὲς ἔκαναν ἐπιθέσεις στὰ γύρω χωριά καὶ προμηθεύονταν τροφίμα καὶ ἔπιαναν καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ τοὺς πωλοῦσαν γιὰ δούλους.

Οἱ Τρῶες ἦταν γενναῖοι πολεμιστές, προπαντός τὸ μεγαλύτερο παιδί τοῦ Πριάμου ὁ **Ἔκτορας** ποὺ ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς Τρῶες ἀρχιστρατήγος. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ στοὺς Τρῶες ἔστελναν βοήθεια καὶ τροφίμα καὶ πολλὲς ἄλλες πόλεις συμμαχικές. Ἡ πρωτεύουσα εἶχε γύρω ὑψηλὰ καὶ γερὰ τείχη.

Ὁ πόλεμος ἀρχίζει μὲ μεγάλη μανία καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μεριεὲς χωρὶς ἀποτέλεσμα. Πολλὲς φορὲς οἱ Ἕλληνες ἔφθαναν ὡς τὰ τείχη

τῆς πόλεως καὶ ἀνέβαιναν ἐπάνω μερικοί, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ τὴν κυριεύσουν.

Ἄλλοτε πάλι οἱ Τρῶες ἔβρισκαν εὐκαιρία, πὺ φιλονικοῦσαν μεταξὺ τους οἱ Ἕλληνας καὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ τείχη, νικοῦσαν τοὺς Ἕλληνας καὶ ἔφθαναν ὡς τὰ πλοῖα. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀναγκάζονταν νὰ γυρίσουν πίσω ἀμέσως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, γιὰτὶ μονοιάζαν γρήγορα

Ὁ Ἀχιλλέας,

μπροστὰ στὸ κοινὸ συμφέρο. Ἔτσι ἡ πολιορκία τοῦ Ἰλίου βάσταξε 9 χρόνια καὶ ἦλθε τὸ δέκατο.

Τὸ δέκατο χρόνο ἔγιναν πολλὰ καὶ σπουδαῖα πράματα στὸν πόλεμο αὐτό. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἴδοῦμε παρακάτω.

Φιλονικεία τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα.

Ἐὸ Ἀγαμέμνονας σὲ μιὰ μάχη πῆρε σκλάβια τὴ **Χρυσήδα** τὴ θυγατέρα τοῦ **Χρῦση** ποῦ ἦταν ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνα στὴν Τροία. Ἐὸ Ἀχιλλέας πῆρε τὴ **Βρυσήδα**.

Ἐὸ Χρῦσης ἔρχεται μὲ πολλὰ δῶρα καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ τοῦ δώσῃ πίσω τὴν κόρη του Χρυσήδα. Ἐὸ Ἀγαμέμνονας δὲν τὸν δέχθηκε καὶ τὸν ἔδιωξε. Τότε ὁ γέρο Χρῦσης παρακαλεῖ τὸν θεὸ Ἀπόλλωνα νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Ἕλληνας. Ἐὸ θεὸς στέλνει ἀρρώστεια κακιά καὶ οἱ Ἕλληνας καὶ τὰ ζῶα τους πέθαιναν τόσοι, ποῦ δὲν πρόφθαιναν νὰ τοὺς θάβουν.

Ἐὸ Μάντης Κάλχας λέγει: «Γιὰ νὰ ξεθυμώσῃ ὁ Ἀπόλλωνας πρέπει ὁ Ἀγαμέμνονας νὰ δώσῃ πίσω στὸ Χρῦση τὴ Χρυσήδα.

Ἐὸ Ἀγαμέμνονας θυμώνει μὲ τὸν Κάλχα. Στέλνει πίσω τὴ Χρυσήδα, μὰ παίρνει ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα τὴ Βρυσήδα.

Ἐὸ Ἀχιλλέας γὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν πόλεμο μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων δίνει τὴ Βρυσήδα μὰ παίρνει τὸ στρατό του θυμωμένος καὶ ἀποτραβίεται, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος στὶς μάχες.

Οἱ Τρῶες κατάλαβαν ὅτι τώρα στὶς μάχες ποῦ γίνονταν ἔλειπαν οἱ ἀνδρεῖοι Μυρμηδόνες μὲ τὸ γενναῖο Ἀχιλλέα. Ὁρμοῦν νικοῦν τοὺς Ἕλληνας καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ φθάνουν ὡς τὰ πλοῖα καὶ ἔκαψαν καὶ ἕνα πλοῖο.

Ἐπάνω στὴ μάχη ἔρχεται ὁ Αἴαντας καὶ κυνηγᾷ τοὺς Τρῶες ὡς τὰ τεῖχη.

Θάνατος τοῦ Πατρόκλου καὶ ὁ Ἀχιλλέας στὴ μάχη

Οἱ Ἕλληνας τώρα συχνὰ παρακαλοῦν τὸν Ἀχιλλέα νὰ ἀφήσῃ τὸ θυμὸ του καὶ νὰ λάβῃ μέρος στὴ μάχη γιὰτὶ κινδυνεύουν. Πιὸ πολὺ τὸν παρακάλεσε καὶ ὁ ἀδερφικός του φίλος ὁ **Πάτροκλος**.

Ἐστὸ τέλος ὁ Πάτροκλος λέγει: «Ἀφοῦ δὲν ἔρχεσαι, δός μου τὴν πανοπλία σου καὶ τοὺς Μυρμηδόνες νὰ πολεμήσω ἐγώ».

Ἐὸ Ἀχιλλέας τοῦ δίνει τὰ ὄπλα καὶ τὸ στρατό του. Ἐὸ Πάτροκλος νικᾷ τοὺς Τρῶες καὶ τοὺς κλείνει πάλι στὰ τεῖχη. Μὰ ὁ Ἐκτορας κατάλαβε ὅτι λείπει ὁ Ἀχιλλέας καὶ βγαίνει μὲ τοὺς δυνατώτε- ρους Τρῶες καὶ ρίχνεται στὸν Πάτροκλο. Στὴ μάχη ἔπάνω τὸν φονεύει καὶ τοῦ παίρνει καὶ τὰ ὄπλα του.

Οἱ Ἕλληνες ὁμοῦν νὰ πάρουν πίσω τὸ σῶμα. Μάχη λυσσώδης γίνεται γύρω στὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου. Στὸ τέλος τὸ παίρνουν οἱ Ἕλληνες καὶ τὸ φέρουν στὸν Ἀχιλλέα.

Μόλις ἀντίκρουσε τὸ γενναῖο του φίλο νεκρὸ ὁ Ἀχιλλέας ἔπεσε σὲ μεγάλη θλίψη. Ἡμέρες καὶ νύχτες δλόκληρες ἔκλαιε ὅπως κλαίει ἡ μάνα γιὰ τὸ παιδί της.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔθαψαν τὸν Πάτροκλο μὲ μεγάλες τιμές.

— «Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης Ἔκτορα» λέει ὁ Ἀχιλλέας καὶ ἀφήνοντας τὸ θυμὸ του διατάζει τοὺς Μυρμηδῶνας νὰ ἐτοιμασθοῦν γιὰ τὴ μάχη.

Ἀλλὰ ὁ Ἀχιλλέας ὄπλα δὲν εἶχε. Μὰ ἡ μητέρα του ἡ θεὰ **Θέτις** φέρνει τὰ καλύτερα ὄπλα τοῦ κόσμου καὶ ὁ Ἀχιλλέας ξεκινᾷ μὲ τὸ στρατό του καὶ τὰ καινούρια ἄρματα του.

Ὁ Ἀχιλλέας ἐκδικεῖται τὸ θάνατο τοῦ Πατρόκλου

Ποτὲ δὲ δοκίμασαν τέτοια ὀρμὴ οἱ Τρῶες. Οἱ Ἕλληνες σὰ μαχασμένοι ὁμοῦν καὶ τοὺς κλείνουν μέσα στὰ τείχη. Ὁ Ἔκτορας, τὸ ἀνδρεῖο αὐτὸ παλληκάρι τῆς Τροίας, βγαίνει ἔξω.

Μόλις τὸν βλέπει ὁ Ἀχιλλέας ἐπιτίθεται ἀκρόατος. Σὰν λιοντάρια καὶ οἱ δυὸ πολεμοῦν, ὥσπου ὁ Ἔκτορας δειλιάζει καὶ τρέχει νὰ κρυφθῇ κι' αὐτὸς στὰ τείχη. Ὁ Ἀχιλλέας τὸν κυνηγᾷ, τὸν προφθαίνει καὶ τὸν φονεύει.

Τὸν δένει κατόπιν πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα του καὶ τὸν φέρνει στὸ ἑλληνικὸ στρατόπεδο, ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀφήσῃ ἄταφο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, πού ἦλθε ὁ βασιλεὺς ὁ γέρο Πρίαμος καὶ τὸν παρεκάλεσε τὸν ἔδωσε γιὰ νὰ τὸν θάψῃ. Οἱ Τρῶες τώρα εἶναι ἀπαρηγόρητοι, γιατί ἔχασαν τὸ γενναῖο παλληκάρι καὶ τὸν ἔθαψαν μὲ μεγάλες τιμές.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα.

Μιά μέρα ἐκεῖ πού πολιορκοῦσαν οἱ Ἕλληνες τὴν Τροία καὶ ὁ Ἀχιλλέας μὲ τοὺς Μυρμηδῶνας πολεμοῦσαν, ὁ Πάρις κρυμμένος μέσα ἀπὸ τὰ τείχη, σημαδεύει τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν τραυματίζει μὲ ἓνα φαρμακερὸ βέλος στὴ φτέρνα. Ὁ Ἀχιλλέας ἦταν γοαφτό του νὰ πεθάνῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ τραῦμα. Πίστευαν τότε οἱ παλιοὶ Ἕλληνες ὅτι ἡ

μητέρα τοῦ Ἀχιλλέα ἢ Θέτιδα γὰρ νὰ τὸν κάμη ἄτρωτο, δηλ. νὰ μὴ τὸν περνοῦν τὰ βέλη, τὸν κρατήσε ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὸν ἐβούτηξε σὲ **ἀθάνατο** νερὸ ὅταν ἦταν μικρός.

Μόνο στὴ φτέρνα ποὺ τὸν κρατοῦσε δὲν πῆγε νερὸ καὶ ἐκεῖ ἦταν τὸ μόνο μέρος ποὺ εἶχε κίνδυνο νὰ πληγωθῇ. Ἐκεῖ λοιπὸν τὸν πέτυχε ὁ ἄθλιος ὁ Πάρις.

Ὁ Ἀχιλλέας πέθανε σὲ λίγες ἡμέρες καὶ οἱ Ἕλληνες ἔκλαψαν τὸ γενναῖο παλληκάρι, τὸν ἤρωα, καὶ τὸν ἔθαψαν στὴν παραλία ὅπου ἔκαμαν καὶ ἓνα **τύμβο** ἀπὸ χῶμα.

Οἱ Ἕλληνες κυριεύουν τὴν Τροία.—Ὁ Δούρειος ἵππος.

Οἱ Ἕλληνες μὲ ὅλες τὶς ἐπιθέσεις ποὺ κάνουν βλέπουν ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ κυριεύσουν τὴν Τροία.

Τότε μὲ τὴ συμβουλή τοῦ πανούργου Ὀδυσσεά ἔκαμαν ἓνα τολμηρὸ τέχνασμα ποὺ πέτυχε.

Φτιάχνουν ἓνα μεγάλο ξύλινο ἄλογο «τὸ **Δούρειο ἵππο**» καὶ μέσα μπαίνουν ὀπλισμένοι μερικοὶ Ἕλληνες. Οἱ ἄλλοι χαλοῦν τὶς σκηνὲς παίρνουν καὶ ὅλες τὶς ἀποσκευὲς καὶ τὰ ζῶα τους καὶ μπαίνουν στὰ πλοῖα καὶ φεύγουν.

Μὰ δὲν ἔφυγαν μακριά, κρύφτηκαν ἐκεῖ κοντὰ πίσω ἀπὸ τὸ νη-σάκι **Τένεδο**. Κοντὰ στὸν Δούρειο ἔμεινε ἕγας Ἕλληνας ποὺ ἔκανε τὸ δυσαρεστημένο καὶ τὰ εἶχε μὲ τοὺς Ἕλληνες. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τὸ βράδυ τὴ νύχτα γρήγορα.

Τὸ πρωὶ οἱ Τρῶες κοιτάζουν καὶ παραξενεύθησαν ποὺ δὲν εἶδαν τοὺς Ἕλληνες. Δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ τεῖχη φοβόνταν κανένα τέχνασμα. Μερικοὶ τολμηροὶ βγαίνουν καὶ ἔρχονται κοντὰ στὸν Δούρειο ἵππο. Ἐκεῖ μαθαίνουν ἀπὸ τὸ δυσαρεστημένο Ἕλληνα ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔφυγαν γιὰ πάντα. Ὅλοι πίστεψαν.

Μόνο ὁ **Δαιοκόωντας** εἶχε ἀμφιβολίες καὶ πρότεινε νὰ ἀνοίξουν τὸν ἵππο, μὰ στὴ στιγμὴ βγαίνουν δύο φίδια ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ τρῶνε καὶ αὐτὸν καὶ τὰ παιδιὰ του.

Οἱ Τρῶες τώρα ξεθαρεύουν, πιστεύουν ὅτι ἔφυγαν οἱ Ἕλληνες καὶ μὲ χαρὲς βάζουν τὸν Ἴππο μέσα στὴν πόλη, χαλοῦν μάλιστα τὰ τεῖχη ἐπειδὴ δὲ χωροῦσε νὰ μπῆ ὁ Δούρειος ἵππος.

Ὅλη τὴν ἡμέρα οἱ Τρῶες διασχεδιάζουν καὶ γλεντοῦν. Τὸ βράδυ κουρασμένοι κοιμοῦνται ἡσυχοὶ πιά.

Οἱ κρυμμένοι στὸν Δοῦρειο Ἕλληνες βγαίνουν, ἀνάβουν φωτιά γὰρ νὰ κάμουν σημάδι στὰ πλοῖα. Γυρίζουν τότε οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμέσως βγαίνουν στὴν ξηρὰ καὶ μπαίνουν στὴν Τροία.

Τρομερὴ σφαγὴ ἔγινε. Πολλοὺς ἔκαψαν μέσα στὰ στήθια τους.

Ὁ Λαοκόοντας

Πολλὲς γυναῖκες καὶ παιδιὰ πῆραν αἰχμαλώτους. Λίγοι σώθηκαν, ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλη.

Οἱ Ἕλληνες τώρα παίρνουν πίσω τὴν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς καὶ περήφανοι γιὰ τὴν τιμώρησάν τους τὴν Τροίαν γιὰ τὴν προσβολὴν ποὺ τοὺς ἔκαμαν γύρισαν πίσω στὴν Ἑλλάδα ὕστερα ἀπὸ 10 χρόνια πόλεμο μετὰ τὴν Τροία.

Τὸν πόλεμο ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες στὴν Τροία τὸν γράφει σὲ ἕνα ὄραιο ἀρχαῖο ποίημα ὁ μέγας ποιητὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Ὅμηρος. Τὸ ποίημα αὐτὸ λέγεται Ἰλιάδα.

Οἱ Ἕλληνες ἐπιστρέφουν στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἕλληνες νίκησαν ἀλλὰ στὴν Τροία δὲν φέρονταν καλὰ οὔτε πρὸς τοὺς ἔναους οὔτε καὶ πρὸς τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Τροίας. Γι' αὐτὸ οἱ θεοὶ θυμώσαν καὶ τοὺς τιμώρησαν. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς δὲ γύρισαν στὴν πατρίδα τους καὶ ἄλλοι ὑπέφεραν πολλὰ.

Ὁ **Μενέλαος**, ὁ **Νέστορας**, ὁ **Διομήδης** καὶ ἄλλοι περιπλανήθηκαν ἀρκετὰ χρόνια καὶ ἔχασαν πολλὰ πλοῖα καὶ συντρόφους ὥσπου νὰ φθάσουν καθένας στὴν πατρίδα του.

Τὶς πρὸ πολλὰς ὅμως ταλαιπωρίες πέρασε ὁ **Ὀδυσσεύς** πρὸς ἔχασε ὅλους τοὺς συντρόφους του καὶ **περιπλανήθηκε** 10 χρόνια ὥσπου νὰ φθάσῃ στὴν ἀγαπητὴ του πατρίδα τὴν **Ἰθάκη**.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων.

Ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεύς περήφανος πρὸς τὸ τέχνασμα του περιεῦθθη καὶ ἡ Τροία ἀναχωρεῖ μὲ τὸ στρατό του καὶ τὰ πλοῖα γὰρ τὴν πατρίδα του τὴν Ἰθάκη.

Ὅταν ἔφθασε στὴν Πελοπόννησο μὰ ἄγρια τρικυμία ἔφερε τὰ πλοῖα μακριὰ σὲ μὴ ξένη χώρα. Ἦταν ἡ χώρα τῶν **Λωτοφάγων**. Ὁ Ὀδυσσεύς στέλνει 3 ἄνδρες νὰ ἰδοῦν τί ἄνθρωποι κατοικοῦν. Αὐτοὶ ὅμως ἐκεῖ ἔφαγαν **λωτοὺς**, γλυκοὺς καρποὺς πρὸς τρῶνε οἱ ντόπιοι καὶ δὲν ἤθελαν νὰ φύγουν. Ἔτσι παθαίνουν ὅλοι οἱ ξένοι ὅσοι γαίνονται ἐκεῖ καὶ τρῶνε ἀπὸ τοὺς **λωτοὺς**.

Ἀφοῦ εἶδε πὸς δὲ γύρισαν πίσω, ὁ Ὀδυσσεύς πηγαίνει μόνος του πρὸς τοὺς βρῖσκει καὶ τοὺς φέρνει διὰ τῆς βίας στὰ πλοῖα καὶ τοὺς δένει ὥσπου ξεκίνησαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν χώρα αὐτῆ.

Ὁ Ὀδυσσεύς στοὺς Κύκλωπας.

Ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τοὺς συντρόφους του ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περι-

πλανήσεις φθάνει στο νησί τῶν Κυκλώπων. Τὰ πλοῖα⁷ καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρες ἄφησε σὲ ἓνα ξερονῆσι. Ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ 12 συντρόφους βγήκε στο νησί τῶν Κυκλώπων, γιατί εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τοὺς Κύκλωπας καὶ ἤθελε νὰ τοὺς ἰδῇ.

Εἶχε ἀκούσει ὅτι οἱ Κύκλωπες εἶναι γίγαντες μεγάλοι, μὲ ἓνα μάτι καὶ ἀνθρωποφάγοι. Ἀφήνει τὸ πλοῖο, παίρνουν λίγο κρασί ποὺ ἔφεραν μαζί τους καὶ προχωροῦν μέσα στο νησί. Ἄγριος τόπος καὶ ἀκαλλιέργητο ἦταν τὸ μέρος. Δένδρα πολλὰ μεγάλα καὶ μικρά.

Προχωρώντας φθάνουν σὲ μιὰ σπηλιά. Ἐκεῖ βοῦνταν μέσα ὅλα συγγυρισμένα. Τὰ ἀρνιά χωριστὰ καθὼς καὶ τὰ κατοίκια ἦταν χωρισμένα. Σὲ μιὰ γωνιὰ δοχεῖα γεμάτα γάλα. Ἄλλοῦ τυρὶ ἄσπρο καὶ παχὺ κομμένο φέτες μέσα σὲ καλάθια.

Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ σύντροφοί του ἔφαγαν καλὰ ἀπὸ ὅλα. Μερικοὶ εἶπαν νὰ φάγουν μὰ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέμενε νὰ καθίσουν νὰ ἰδοῦν αὐτοὺς τοὺς περίεργους ἀνθρώπους.

Ἔσπου νὰ καλοαποφασίσουν ἀκοῦνε ἔξω φωνές, κουδούνια, φασαρίες καὶ σφυσήματα.

Ἦταν τὸ κοπάδι τοῦ Κύκλωπα, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὴ βοσκή. Μπαίνουν μέσα τρέχοντας καὶ βελάζοντας τὰ πρόβατα. Στὸ τέλος νὰ καὶ μπαίνει ἓνας πελώριος γίγαντας μὲ ἓνα μάτι, κρατώντας μὲ τὸ ραβδί του στὸν ὄμο ἓνα δεμάτι ξύλα γιὰ φωτιά.

Ὁ Γίγαντας αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κυκλώπων παιδὶ τοῦ Ποσειδῶνα καὶ λεγόταν **Πολύφημος**. Ὁ Πολύφημος μπαίνει στὴ σπηλιά, κλείνει τὴν πόρτα μὲ ἓνα πελώριο βράχο καὶ ἀνάβει φωτιά γιὰ νὰ φέγγη μέσα στὴ σπηλιά.

Ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του, ζάρωσαν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ οὔτε μίλησαν καθόλου.

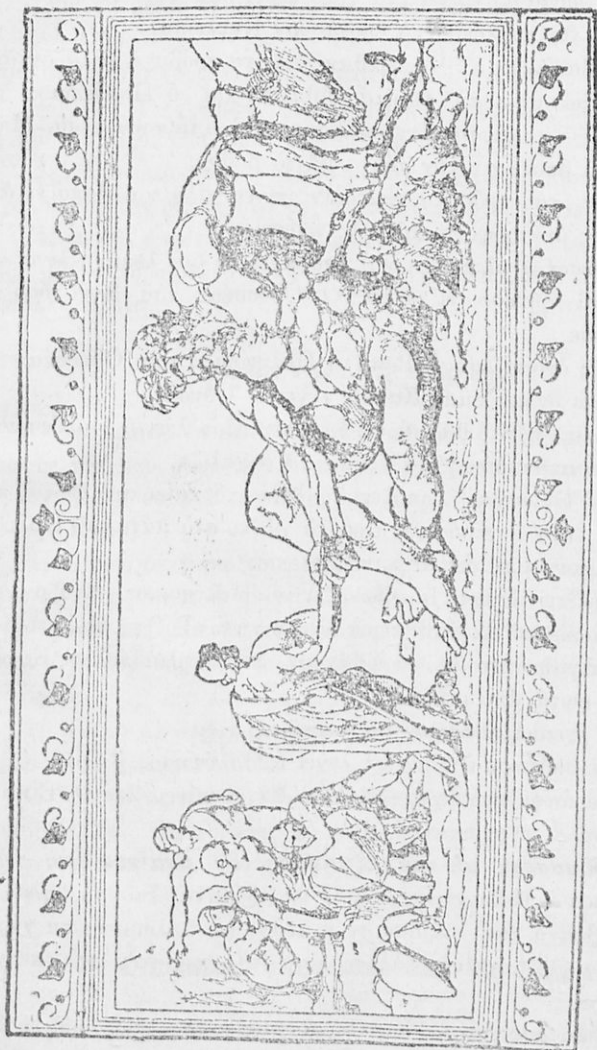
Μόλις ἔφεξε ἡ σπηλιά ἀπὸ τὴ φωτιά ὁ Κύκλωπας κοιτάζει καὶ βλέπει τοὺς ξένους.

— «Ποιοὶ εἰσθε σεῖς;» τοὺς ρωτᾷ.

— «Ἐμεῖς εἴμαστε Ἕλληνες, εἶπε ὁ Ὀδυσσεὺς. Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὴν Τροία ὅπου πολεμούσαμε 10 χρόνια. Περάσαμε ἀπὸ τὸν τόπο σας καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς βοηθήσετε.»

— «Καλά», εἶπε ὁ Κύκλωπας καὶ ἄρμεξε τὰ πρόβατα καὶ ἔπιε ἓνα δλόκληρο μεγάλο δοχεῖο γάλα. Κατόπιν ἀρπάζει δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεὺς τοὺς χτυπᾷ κάτω μὲ δύναμη, τοὺς σκοτώνει καὶ τοὺς τρώγει. Ὑστερα κοιμήθηκε.

Τὸ πρῶτ' ἄλλοι τὰ ἴδια. Ἄρμεξε ἔπειτα τὸ γάλα ἀπαίνει πάλι ἄλλους
δύο συντρόφους τοὺς χιτυὰ κάτω καὶ τοὺς τρώγει. Φεύγοντας γὰρ τῆ

Ὁ Ὀδυσσεύς τυφλώνει τὸν Κύκλωπα.

δοσκή ἔκλεισε καλὰ μὲ τὸ βράχο τῆ τροῦπα τῆς σηλιῆς.

Ὁ Κανεὶς τυφλώνει τὸν Κύκλωπα. Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ὀδυσ-

σέας σκεπτόταν πῶς νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ φάκα αὐτὴ ποὺ πιάσθηκε σὰν τὸν ποντικό.

Σὲ μιὰ γωνιά διακρίνει ἕνα ξύλο ξερό. Μὲ αὐτὸ εἶπε στοὺς συντρόφους του, θὰ τυφλώσω τὸ βράδυ τὸν Κύκλωπα.

Ὅταν βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος ἤλθαν πάλι τὰ πρόβατα βελάζοντας καὶ στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Φθάνει καὶ ὁ Πολύφημος μὲ τὸ δεμάτι τὰ ξύλα καὶ σηκώνει τὸ βράχο καὶ μπαίνουν μέσα. Μπαίνει καὶ αὐτὸς καὶ βουλώνει τὴν πόρτα μὲ τὸ βράχο.

Ἄρμεξε τὰ πρόβατα, κατόπιν πίνει γάλα καὶ ἀρπάζει ἄλλους δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους καὶ τοὺς τρώγει.

Ὁ Ὀδυσσεὺς πλησιάζει καὶ τοῦ δίνει σὲ μιὰ λεκάνῃ λίγο κρασί. Τὸ ἔπιε καὶ ζήτησε καὶ ἄλλο. Ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ δίνει ὅσο ἤθελε ὥσπου μέθυσε.

— «Πῶς ὀνομάζεσαι;» Ρωτᾷ ὁ Πολύφημος τοῦ Ὀδυσσεῶ.

— «Ἐγὼ ὀνομάζομαι **Κανεὶς** λέγει ὁ Ὀδυσσεὺς.

— «Καλά, σένα θὰ σὲ φάω τελευταῖο» λέει ὁ Πολύφημος καὶ πέφτει κάτω μεθυσμένος καὶ ἄρχισε νὰ ροχαλίξῃ.

Τότε ὁ Ὀδυσσεὺς ἀρπάζει τὸ ξύλο, τὸ καίει στὴ φωτιά καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν συντρόφων του τὸ χώνει στὸ μάτι τοῦ Πολύφημου καὶ τὸ στριφογυρίζει ὥσπου τὸν τύφλωσε.

— «Τρέξτε ἀδελφια!» Φωνάζει ὁ Πολύφημος, βιάζοντας μὲ βροντερὴ φωνὴ ποὺ ἀκούσθηκε σὲ ὅλο τὸ νησί. «Τρέξτε μὲ σκοτώθουν!»

Στὴ στιγμὴ ἄρχισαν νὰ φθάνουν στὴ σπηλιά πολλοὶ Κύκλωπες. Ἕνας τὸν ρωτᾷ ἀπὸ μακριά.

— «Τί ἔχεις Πολύφημε καὶ φωνάζεις ἔτσι;»

— «Μὲ σκότωσε ὁ Κανεὶς» λέγει ὁ Πολύφημος.

— «Μὰ ἀφοῦ κανεὶς δὲν σὲ πειράζει τί κάνεις ἔτσι;» Εἶπαν ὅλοι καὶ ἔφυγαν.

Ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὴν ἐξυπνάδα του βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τὸ πρωτὸ ὁ Πολύφημος ἄρμεξε τὰ πρόβατα, ἔπιε τὸ γάλα, παραμέρισε τὸ βράχο καὶ κάθισε στὴν πόρτα μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια γιὰ νὰ μὴ βγοῦν ἔξω κανένας ἄλλος ἀπὸ τὰ πρόβατα ποὺ περνοῦσαν μπροστά του.

«Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ ὁ Κανεὶς μὲ τοὺς συντρόφους του δὲ θὰ μὲ γλυτώσῃ» ἔλεγε καὶ χαίδευε τὰ πρόβατα ποὺ περνοῦσαν.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἔκανε ἕνα τέχνασμα. Λένει τοὺς συντρόφους στὴν

κοιλιά ἀπὸ τὰ μεγάλα πρόβατα καὶ ἔτσι πέρασαν ἕξω ὅλοι.

Τελευταῖα πιάσθηκε κι' αὐτὸς κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο κριάρι καὶ ἔτσι πέρασε. Ὁ Πολύφημος χάριδεψε τὸ κριάρι ὅταν πέρασε μπροστά του. Ποῦ νὰ ἤξερε τί κρύβει κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά του !

Ὁ Ὀδυσσεὺς φεύγει μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ ἔρχεται γρήγορα στὸ πλοῖο τους. Ὁ Ὀδυσσεὺς τότε φωνάζει :

— « Ἐ! Πολύφημε! Ἄν σὲ ρωτήσῃ κανένας ποιὸς σὲ τύφλωσε νὰ τοῦ εἰπῆς ὁ Ὀδυσσεὺς ὁ βασιλιάς τῆς Ἰθάκης ».

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ Πολύφημος ἐμάνιασε, ἀρπάζει ἓνα βράχο μεγάλο καὶ τὸν ρίχνει στὸ μέρος ποὺ ἄκουσε τὴ φωνή.

Ἡ πέτρα ἔπεσε πολὺ κοντὰ στὸ πλοῖο καὶ κόντεψε νὰ τοὺς βουλιᾶξῃ. Γι' αὐτὸ σηκώνουν τὴν ἄγκυρα, φεύγουν καὶ ἔρχονται ἀμέσως στὰ ἄλλα πλοῖα.

Στὸ νησί τῆς Κίρκης.

Ἦστερα ἀπὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι φθάνει ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του στὸ νησί τῆς **Κίρκης**. Στὸ δρόμο συναντᾷ ὁ θεὸς Ἑρμῆς τὸν Ὀδυσσεὺ καὶ τοῦ δίνει ἓνα μαγικὸ χόρτο γιὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν Κίρκη.

Ἡ Κίρκη δέχθηκε τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἔκαμε καὶ τραπέζι, ὅπως ἔκανε σὲ ὅλους τοὺς διαβάτες. Ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγαν τοὺς κέρασε ἓνα γλυκὸ ποτὸ καὶ ἀμέσως οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεὺ ἐγίναν χοῖροι. Μόνον ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἔπαθε τίποτε γιὰ τὸν προφύλαξε τὸ χόρτο τοῦ Ἑρμῆ.

Ἡ Κίρκη μὲ ἓνα καλαμάκι ὠδήγησε τοὺς χοίρους μέσα σὲ ἓνα στάβλο ὅπου ἦταν καὶ ἄλλοι.

Ὁ Ὀδυσσεὺς μόλις εἶδε αὐτὸ θύμωσε. Βγάζει τὸ σπαθὶ του καὶ κατορθώνει μὲ τὶς φοβέρες νὰ τοὺς ξανακάμῃ ἢ Κίρκη ἀνθρώπους τοὺς συντρόφους του. Τοὺς παίρνει τώρα καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ μαγικὸ αὐτὸ νησί.

Ὁ Ὀδυσσεὺς γλυτώνει ἀπὸ τὶς Σειρήνες.

Ἀπὸ τὸ ἓνα κακὸ στὸ ἄλλο. Τώρα ὁ Ὀδυσσεὺς περνοῦσε τὸ νησί τῶν **Σειρήνων**. Οἱ Σειρήνες κάθονταν στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ νησιού των καὶ τραγουδοῦσαν ὠραῖα. Ἄν τύχαινε νὰ περναῖ κανένα πλοῖο,

τόσο ώραία τραγουδοῦσαν, πὺν τοὺς τραβοῦσαν κατὰ τὴν παραλία χωρὶς νὰ θέλουν καὶ προτιμοῦσαν οἱ ταξιδιωτὲς νὰ μείνουν ἐκεῖ νηστικοὶ παρὰ νὰ φύγουν.

Ὁ Ὀδυσσεὺς σύμφωνα μὲ τὶς συμβουλὰς τῆς Κίρκης, ἐβούλωσε τὰ αὐτιά τῶν συντρόφων του μὲ κερί. Μόνο τὰ δικά του δὲ βούλωσε μὰ τοὺς εἶπε μόλις ἀκούσουν τὰ τραγούδια νὰ δέσουν τὸν ἴδιο τὸν Ὀδυσσεὺς στὸ κατάρτι καὶ νὰ μὴ τὸν λύσουν, ὅσο καὶ νὰ τοὺς παρακαλῇ, ἐκτὸς ὅταν φύγουν ἀπὸ τὸ νησί.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Οἱ Σειριῆνες ἔβαλαν ὅλη τους τὴ δύναμη νὰ τραγουδήσουν ώραία. Οἱ σύντροφοι δὲν ἀκουγαν τίποτε, ὁ Ὀδυσσεὺς δεμένος ἐφώναζε νὰ τὸν λύσουν, ἀλλὰ οἱ σύντροφοι του τὸν ἐσφιγγαν περισσότερο. Ἔτσι πέρασαν καὶ αὐτὸ τὸν κίνδυνον.

Ἡ Σκύλλα καὶ Χάρυβδη.

Ὁ Ὀδυσσεὺς τώρα ἔχει νὰ περάσῃ μὲ τὰ πλοῖα του μὰ θάλασσα στενὴ πὺν εἶχε καὶ ἀπὸ τὶς δύο στερεὲς τέρατα φοβερά. Ἀπὸ τὴ μιά μεριά ἦταν ἡ **Σκύλλα** ἕνα τέρας μὲ ἕξ κεφάλια πὺν ὅταν περνοῦσε κανένα πλοῖο ἀπλωνε καὶ ἔτρωγε τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ Χάρυβδη πάλι ἀπὸ τὴν ἄλλη στεργιά ροφοῦσε τὸ νερὸ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ τρεῖς τὸ ἔβγαζε πάλι μαζί μὲ τὰ πλοῖα. Φαντασθῆτε τώρα μὲ τί προσοχὴ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ μὲ τί τέχνη.

Γι' αὐτὸ κοίταξε μόλις ἡ Χάρυβδη ἀρχίζε νὰ βγάξῃ τὸ νερὸ ἐτράβηξε καὶ πέρασε μὰ δὲ γλύτωσε ἀπὸ τὴ Σκύλλα πὺν τοῦ ἔφαγε μερικὸς συντρόφους.

Στὸ νησί τοῦ Ἡλίου.

Τώρα ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του φθάνουν στὸ νησί τοῦ **Ἡλίου**. Ἐκεῖ ἐπειδὴ ἔμειναν λίγες ἡμέρες καὶ βγῆκαν κνηγι σκοτώνουν τὰ ἱερὰ ζῶα τοῦ Ἡλίου, τὶς Ἱερὰς Ἀγελάδες. Ὁ Ἡλιος δρογίεται καὶ μόλις ξεκίνησαν κάνει τόση τρικυμία πὺν βυθίστηκαν ὅλα τὰ πλοῖα τοῦ Ὀδυσσεὺς. Οἱ σύντροφοὶ του πνίγονται ὅλοι καὶ μόλις κατορθώνει νὰ γλυτώσῃ ὁ Ὀδυσσεὺς, παλαίοντας μὲ τὰ κύματα, πὺν τὸν ἔροριξαν σὲ ἕνα ἄλλο νησί τῆς θεᾶς **Καλυψῶς**.

Ἡ Καλυψὼ τὸν δέχθηκε μὲ χαρὰ καὶ τὸν κράτησε 7 χρόνια. Τὸν

παρακινούσε μάλιστα νὰ μείνη γιὰ πάντα. Μὰ ὁ Ὀδυσσεύς θυμόταν τὸ σπίτι του, τὴ γυναῖκα του, τὸ βασίλειό του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

Ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἡ Καλυψώ.

Ὁ Ἑρμῆς συμβουλεῖ τὴν Καλυψὸν νὰ ἀφήσῃ τὸν Ὀδυσσεύα. Ἔτσι ὁ Ὀδυσσεύς φτιάχνει ἄλλο πλοῖο, παίρνει ἀπὸ τὴν Καλυψὸν πολὺς δῶρα καὶ ἕκινᾷ μόνος του.

Μὰ πάλι βρέθηκε μπροστὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Ποσειδώνα ποὺ ἦταν θυμωμένος· γιατί τύφλωσε τὸ παιδί του τὸν Κύκλωπα. Ὁ Ποσειδῶνας μὲ τὴν

τριανά του τάραξε τὴ θάλασσα καὶ ἓνα ἄγριο κῆμα συντρίβει τὸ πλοῖο τοῦ Ὀδυσσεά καὶ βρῖσκεται πάλι στὴ θάλασσα. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα κουρασμένος καὶ νηστικός βγῆκε στὸ νησί τῶν Φαιάκων ὅπου ἦταν βασιλιάς ὁ **Ἀλκίνοος**.

Ὁ Ἀλκίνοος στέλνει τὸν Ὀδυσσεά στὴν πατρίδα του Ἰθάκη.

Βασανισμένος καὶ κουρασμένος ὁ Ὀδυσσεάς μόλις βγῆκε στὸ νησί τῶν **Φαιάκων** κοιμήθηκε ὡς τὴν ἄλλη ἡμέρα ποὺ τὸν ξύπνησαν κάτω φωνές. Ἦταν ἡ **Ναυσικά** ἡ κόρη τοῦ Ἀλκίνοου μὲ τὶς ὑπηρέτριες ποὺ κατέβηκαν στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐκαμαν τὸ λουτρό τους καὶ ἔπαιζαν τόπι, φωνάζοντας καὶ γελώντας.

Ὁ Ὀδυσσεάς σηκώθηκε καὶ ἀπὸ ντροπὴ του ποὺ ἦταν γυμνός πήγαινε ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο ὥσπου ἔφθασε στὰ κορίτσια.

Οἱ ὑπηρέτριες μόλις τὸν εἶδαν φοβήθηκαν καὶ ἔφυγαν. Μόνο ἡ **Ναυσικά** ἔμεινε.

Ὁ Ὀδυσσεάς πλησιάζει στὴ **Ναυσικά** καὶ τῆς λέγει: «Καλὴ μου κόρη, εἶμαι ξένος. Τὸ πλοῖο μου βυθίσθηκε καὶ θαλασσοδαρμένος καὶ βασανισμένος βγῆκα στὸ νησί σας. Σὰς παρακαλῶ πέστε μου ποὺ εἶμαι καὶ τί ἄνθρωποι κατοικοῦν. Δώστε μου ροῦχα νὰ ντυθῶ καὶ βοηθήστε με νὰ φύγω».

— «Ἐδῶ, εἶπε ἡ **Ναυσικά**, κατοικοῦν καλοὶ ἄνθρωποι μὲ βασιλιά τὸν πατέρα μου **Ἀλκίνοο**. Ἐλα μαζί μου καὶ παρακάλεσε τὴ μητέρα μου **Ἀρήτη**. Ἀυτὴ ἄμα θελήσει θὰ σωθῆς».

Τοῦ δίνει ἀμέσως ροῦχα, τὸν παίρνουν μαζί μὲ τὸ ἄμαξι καὶ τὸν φέρνουν στὴν πόλη.

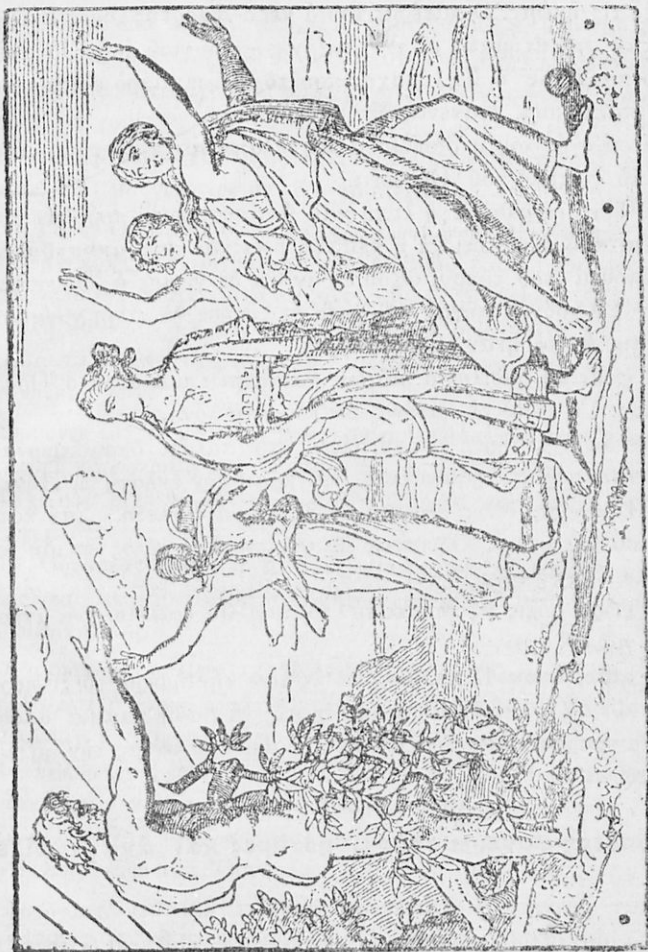
Στὰ ἀνάκτορα ὁ Ὀδυσσεάς παρουσιάζεται στὴν Ἀρήτη ποὺ τὸν δέχεται μὲ μεγάλη καλωσύνη. Τὸ βράδυ ὁ βασιλιάς Ἀλκίνοος ἔκαμε τραπέζι γιὰ χατήρι τοῦ ξένου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεάς φανερώθηκε ποιὸς εἶναι.

Ὁ Ἀλκίνοος καὶ οἱ ἄλλοι παρηγόρησαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν περιποιήθηκαν σὰν βασιλιά καὶ τοῦ ἔκαμαν μεγάλες τιμές.

Ἐτοιμάζουν ἓνα γογγόρο πλοῖο μὲ δυνατὰ παλληκάρια γιὰ ναῦτες. Βάζουν μέσα καὶ πολλὰ καὶ πλούσια δῶρα καὶ τὸν ἐτοιμάζουν γιὰ τὴν πατρίδα του.

Ὁ Ὀδυσσεάς εὐχαριστεῖ ὅλους καὶ ξεκινᾷ.

Τραβώντας οι ναύτες με τὰ δυνατὰ χέρια τους τὰ κουπιὰ δίνουν
στό πλοῖο μεγάλη ταχύτητα. Ὁ Ὀδυσσεύς ὅπως ἦταν ταλαιπωρημέ-
νος ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ πλοίου κοιμήθηκε βαθιά.

Ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἡ Νανσιὰ.

Σὲ λίγο φθάνουν στὴν Ἰθάκη. Οἱ ναῦτες χωρὶς νὰ ξυπνήσουν
τὸν Ὀδυσσεά, τὸν ἀφήνουν μαζί με τὰ δῶρα στὴ στεριά καὶ γυρίζουν
γρήγορα καὶ φεύγουν.

Ἡ Πηνελόπη καὶ οἱ μνηστῆρες.

Στὸ παλάτι τοῦ Ὀδυσσεῆα στὴν Ἰθάκη, γινόταν μεγάλη φασαρία αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ὁ πατέρας τοῦ ὀ γέρο-Δαέριτης ζοῦσε ἀκόμη καὶ ἐργαζόταν στὰ κτήματα μὲ τὴν ἀνάμνηση τοῦ γιοῦ τοῦ Ὀδυσσεῆα.

Τὸ παιδί τοῦ ὀ Τηλέμαχος ποῦ τὸ ἄφησε μικρὸ εἶναι τώρα 20 χρονῶν παλληκάρι. Κανένας δὲν τὸν ἀκούει.

Ἡ σύζυγός τοῦ ἢ βασίλισσα Πηνελόπη μέρα μὲ τὴν ἡμέρα περιμένει τὸ γυρισμὸ τοῦ Ὀδυσσεῆα.

Μὰ δὲν τῆς φθάνει ἢ λύπη καὶ ἢ στενοχώρια, ποῦ ἔχει γιὰ τὸν Ὀδυσσεῆα, ποῦ δὲν ξέρει ζῆ ἢ πέθανε, ἔχει καὶ τοὺς μνηστῆρες. Τὰ ἀρχοντόπουλα τοῦ τόπου, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι δὲ γύρισε ὁ Ὀδυσσεῆας καὶ πέρασαν 20 χρόνια πῆγαν καὶ καθένα ζήτησε νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν Πηνελόπη. Αὐτοὶ ἦταν οἱ μνηστῆρες.

Ἡ φρόνιμη βασίλισσα πιστεύει πάντα πὼς μὰ μέρα ὁ Ὀδυσσεῆας θὰ γυρίσῃ. Γι' αὐτὸ σὲ κανένα δὲν ἔδινε τὸ λόγο.

Τότε οἱ μνηστῆρες μαζεύτηκαν στὸ παλάτι ὅπου ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν κάθε μέρα, περιμένοντας νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴ ἢ Πηνελόπη.

Ἡ Πηνελόπη ὅμως ὄλο καὶ ἀνέβαλλε νὰ διαλέξῃ. Σὰν κάτῃ τῆς ἔλεγε μέσα της ὅτι ὁ Ὀδυσσεῆας θὰ γυρίσῃ. Στὸ τέλος ἐπειδὴ ἐπέμεναν οἱ μνηστῆρες τοὺς λέγει :

—«Τώρα μόλις ὑφάνω αὐτὸ τὸ πανί θὰ διαλέξω ἓνα μνηστήρα ἀπὸ σὰς γιὰ σύζυγο».

Ἡ καλὴ ὅμως Πηνελόπη ὅσο ὑφαίνει τὴν ἡμέρα τὸ ξύφαινε τὴ νύχτα καὶ ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε χωρὶς νὰ πάρῃ καμμιά ἀπόφαση. Καὶ οἱ μνηστῆρες διασκέδαζαν στὸ παλάτι τρώγοντας τὴν περιουσία τοῦ Ὀδυσσεῆα.

Ὁ Ὀδυσσεῆας φονεύει τοὺς μνηστῆρες καὶ ἀναγνωρίζεται.

Ὅταν ξύπνησε ὁ Ὀδυσσεῆας κοιτάζει καὶ δὲν φαινόταν οὔτε ἄνθρωπος οὔτε πλοῖο πονθενά. Ξαφνικὰ παρουσιάζεται ἢ θεὰ Ἄθηνά καὶ τοῦ λέγει :

—«Ὀδυσσεῆα τώρα βρίσκεσαι στὴν πατρίδα σου. Στὸ παλάτι σου οἱ μνηστῆρες φοβερρίζουν καὶ σπαταλοῦν τὴν περιουσία σου. Νὰ πᾶς νὰ συνεννοηθῆς μὲ τὸν Τηλέμαχο καὶ τὸ χοιροβοσκὸ Εὖμαιο καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τοὺς ξεπαστρέψῃς ὄλους».

Αὐτὰ εἶπε ἡ Ἄθηνά καὶ μὲ τὸ ραβδί τῆς τὸν ἔκαμε γέροντα
ζαρωμένον σωστὸ ζητιάνο.

Ὁ Ὀδυσσεύς κρύβει σὲ μὰ σπηλιὰ τὰ δῶρα, ποῦ τοῦ ἔδωσε ὁ
Ἄλκίνοος καὶ ἔρχεται καὶ συναντᾷ τὸν Τηλέμαχο καὶ τὸν Εὐμαιο.
Γιὰ πολλὴ ὥρα πατέρας καὶ γιῶδες μένουσιν ἀγκαλιασμένοι καὶ κλαίειν
ἀπὸ τῆς χαρᾶς τους.

Συνεγνωήθησαν καὶ οἱ τρεῖς πὼς θὰ σκοτώσουν τοὺς μνηστήρες
τὸ βράδυ, ποῦ θὰ γινόταν μεγάλο τραπέζι.

Ὁ Τηλέμαχος καὶ ὁ Εὐμαιο ἦλθαν νωρὶς ἐτοίμασαν τὸ τρα-
πέζι καὶ μαζεύθησαν οἱ μνηστήρες τὸ βράδυ καὶ ἄρχισαν τὸ γλέντι.

Ἄργα-ἄργα φθάνει στὸ παλάτι καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Μόλις μπήκε
στὴν αὐλὴ κανένας δὲν τὸν γνῶρισε. Μόνο ὁ σκύλλος τοῦ Ἄργου,
ποῦ καθόταν ἐπάνω στὰ σκουπίδια ἀδύνατος καὶ ἀπεριποίητος, τὸν
ἀναγνωρίζει.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κουνάει τὴν οὐρά του, χαρούμενα.
Προσπαθεῖ νὰ σηκωθῆ στὰ πόδια καὶ νὰ καλωσορίσῃ τὸν κύριό του
ποῦ 20 χρόνια εἶχε νὰ τὸν ἰδῆ. Μὰ τὰ πόδια του δὲν βαστοῦν καὶ
πέφτει νεκρός.

Ὁ Ὀδυσσεύς βάσταξε τὰ δάκρυά του γιὰ νὰ μὴ γνωρισθῆ καὶ
προχωρώντας στάθηκε μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα στὴν αἶθουσα ποῦ γινό-
ταν ἡ διασκέδαση.

Οἱ μνηστήρες μόλις τὸν ἀντίκρισαν ἔτσι κουρελιασμένοι φώναξαν :

«Τί θέλει ὁ γέρος αὐτὸς ἐδῶ μέσα»; Πολλοὶ τὸν ἔβριζαν, ἄλλοι
τοῦ πετοῦσαν τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὰ κρέατα ποῦ ἔτρωγαν.

Ὁ Τηλέμαχος, ποῦ τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ, μόλις κρατιόταν ἀπὸ τὸ
θυμὸ του, περιμένοντας νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μπαίνει μέσα ἡ Πηνελόπη κρατώντας στὰ χέρια
τῆς τὸ δυνατό τόξο τοῦ Ὀδυσσεύς. Χωρὶς νὰ ξέρῃ τίποτε ἂν ἦλθε ὁ
Ὀδυσσεύς ἢ ὄχι, λέει στοὺς μνηστήρες :

«Ὅποιος ἀπὸ σᾶς κατορθώσῃ καὶ τεντώσῃ καλὰ τὸ τόξο τοῦ
Ὀδυσσεύς, ἐκεῖνον θὰ διαλέξω γιὰ σύζυγο».

Οἱ μνηστήρες τρελλάθηκαν ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ μεθυσμένοι ὅπως
ἦταν ἄρχισαν ἕνας-ἕνας καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ τεντώσουν. Μὰ
κανένας δὲν τὸ κατάφερε.

«Δὲν μοῦ δίνετε νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγώ», λέγει καὶ ὁ ζητιάνος
ποῦ στεκόταν μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα ὀρθός. Οἱ μνηστήρες τὸν ἀγριο-

κοίταξαν βρίζοντας. Ὁ Τηλέμαχος ὁμως εἶπε : « Ἄς δοκιμάσῃ καὶ ὁ Γέρος ».

Τότε ὁ Ὀδυσσεύς τεντώνει τὸ τόξο καὶ τὸ βέλος σφυρίζει μὲ δύναμη. Ἀμέσως δίνει τὸ σύνθημα στὸν Τηλέμαχο καὶ στὸν Εὐμαιο καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς κτυποῦν ἀλύπητα.

Οἱ μνηστῆρες τὰ ἔχασαν. Τρέχουν νὰ φύγουν ἀλλὰ βρίσκουν τίς πόρτες κλειδωμένες. Ὁ Τηλέμαχος εἶχε λάβει ὅλα τὰ μέτρα.

Ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἡ Πηνελόπη.

Σὲ λίγη ὥρα καθάρισε τὸ παλάτι ἀπὸ τοὺς μνηστῆρες. Κανένας δὲ γλύτωσε.

Ἡ Ἀθηναῖα μὲ τὸ ραβδί της κάνει τὸν Ὀδυσσεύα νέο καὶ ρωμαλαῖο ὅπως ἦταν. Σωστὸς βασιλιάς.

Τότε πηγαίνει καὶ φανερώνεται στὴν πιστή του γυναῖκα, τὴν βασίλισσα Πηνελόπη. Ἐξῆσαν εὐτυχισμένοι, γιατί ἀρκετὰ βάσανα πέρασαν ὡς τώρα καὶ οἱ δύο.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰθάκης τὸν Ὀδυσσεύα εἰμήσαν γιὰ ἥρωα.

Τὴν ἱστορία, ποὺ μᾶς λέγει τὰ βάσανα ποὺ πέρασε ὁ Ὀδυσσεύς
στὸ γυρισμὸ του καὶ τίς περιπλανήσεις, τὴν ἔγραψε πάλι ὁ ἀρχαῖος
ποιητὴς Ὅμηρος σὲ ἓνα ἄλλο ποιήμα του ποὺ λέγεται **Ὀδύσσεια**.

Τὰ δυὸ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου ἢ **Ἰλιάδα** καὶ ἢ **Ὀδύσσεια**
ἦταν τὰ μόνα βιβλία ποὺ διάβαζαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ τὰ ἔλε-
γαν ἀπέξω στὰ πανηγύρια καὶ στὶς διασκεδάσεις.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
Οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων	3	Οἱ Ἀργοναῦτες ταξιδεύουν. —	
Ἥρωες καὶ ἡμίθεοι	4	Οἱ Συμπληγάδες πέτραι	23
Κεφάλαιο Πρῶτο		Ἡ Μήδεια βοηθεῖ τὸν Ἰάσονα καὶ παίρνει τὸ χρυσόβαλλο	24
Ὁ Ἡρακλῆς		Κεφάλαιο Πέμπτο	
Ὁ Ἡρακλῆς μικρὸ παιδί	5	§1. Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος	
Ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἡ Ἀρετὴ καὶ κακία	5	Ἀφορμὴ τοῦ πολέμου	26
Οἱ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ		Οἱ Ἕλληνες ἀποφασίζουν νὰ πολεμήσουν	27
Ὁ Ἡρακλῆς πηγαίνει στὸν Εὐρυσθέα	6	Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγενείας	28
Τὸ Λιοντάρι τῆς Νεμέας	7	Οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦν τὴν Τροία	29
Ἡ Λερναία Ὑδρα	8	Φιλονικία Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλῆα	31
Οἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες	8	Θάνατος τοῦ Πατρόκλου	31
Οἱ στάρχοι τοῦ Λύγαια	9	Ὁ Ἀχιλλῆας ἐκδικεῖται τὸ θά- νατο τοῦ Πατρόκλου	31
Ποίους ἄλλους ἄσλους ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς	10	Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλῆα	32
Ὁ Ἡρακλῆς φέρνει τὸν Κέρβερο ἀπὸ τὸν Ἄδη	12	Οἱ Ἕλληνες κυριεύουν τὴν Τροία. Ὁ Δούρειος Ἴππος	33
Ὁ Ἡρακλῆς γίνεται ἀθάνατος	12	2. Ἐπιστροφὴ καὶ περιπλανήσεις τοῦ Ὀδυσσεά	
Κεφάλαιο Δεύτερο		Ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν Λαοσράγων	35
Ὁ Θησέας παιδί	13	Ὁ Ὀδυσσεύς στοὺς Κύκλωπας	35
Τὰ κατορθώματα τοῦ Θησέα	14	Ὁ Ὀδυσσεύς μὲ τὴν ἔξυπνάδα του βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά	38
Ὁ Θησέας σκοτώνει τὸ Μινώ- ταυρο στὴν Κρήτη	15	Στὸ νησί τῆς Κύρκης	39
Ὁ θάνατος τοῦ Θησέα	17	Ὁ Ὀδυσσεύς γλυτώνει ἀπὸ τὶς Σειρήνες	39
Κεφάλαιο Τρίτο		Ἡ Σκύλλα καὶ Χάρυβδη	40
Ἡ Ἀλκίση	18	Στὸ νησί τοῦ Ἡλίου	40
Ὁ Ἡρακλῆς πολεμᾷ μὲ τὸ Χάρω	20	Ὁ Ἀλκίνοος στέλνει τὸν Ὀ- δυσσεά στὴν πατρίδα του	42
Κεφάλαιο Τέταρτο		Ἡ Πηνελόπη καὶ οἱ μνηστήρες	44
Ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία		Ὁ Ὀδυσσεύς φρονεῖει τοὺς μνηστήρες	44
Ὁ Φοῖβος καὶ ἡ Ἑλλή	21		

0020561148

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

